XXIII. évfolyam 36. szám Ára: 1 forint 1967. szeptember 7.

Ludas Matyi

Egy kaliforniai férfi elégette magát tiltakozásul a vietnami háború ellen

Emberrablás

Zavargások, lövöldözések, körülzárták a négernegyedet

Aknára gyanakodtak

Dél-vietnami partizánok rakétatámadása amerik... ...ontok ellen

Skandináv képviselők beszámolója a görög politikai foglyok sorsáról

A kongói légierő Bukavut bombázta

Újabb i... ...gyilkoltatott

...anoi ellen

fenyegetés

Heves harcok Kongóban a kormánycsapatok és a fehér zsoldosok között

...pást mértek

lelőttek

egy... ...helikopter-rohamcsapatra

A Mao-csoport tovább akarja élezni a szovjet–kínai viszonyt

A Pravda az újabb kínai provokációkról

összetűzések

céltáblák

A görög junta miniszterelnöke szerint 2200 politikai fogoly van

KONGÓ KÉRÉSÉRE

Összeült a Biztonsági Tanács

Lángokban a brit ügyvivő rezidenciája

Tüntetés a pekingi angol misszió előtt

Aki mozog, arra lőj!

Gyilkoltatott a CIA Nyugat-Berlinben

Bekerítették a kelet-kongói Bukavuban a fehér zsoldosokat

Ostromállapot Detroitban

Lerombolt otthonok

Sharp tengernagy a VDK bombázásának fokozását sürgeti

Szabályos ütközetek Detroitban

Két amerikai repülőgép eltűnt Kína felett

Pusztító robbanás a Forr... ...anyahajón

újabb csapatok Dél-Vietnamba

Kirobbanással

6000 ellen... és 800... tettek h... a szaba...

...onát

Merényletet terveztek Brandt ellen?

Puces-statisztika

Izraeli légitáma...

...ság

...lemilitarizál

Fegyveres harco... Riadókészü...

Az olajkikötőben...

...tartályai

Véres tün... Nyugat-Be...

Kubai ellenforr...

...rzás

Letartó... a volt indoné...

...után is

támadás

...lot

...ereg... még sokáig ...lmo... marad" — ...szölte ...a gö... mono... hofasiszták lapja

és e... ...lli ...dollár a...

— Tudja, az a fontos, hogy béke van!

Sajdik Ferenc rajza

STELLA ADORJÁN:

AZ EZERMESTER KARRIERJE

Barátunk és munkatársunk, Stella Adorján, mindannyiunk fájdalmára elhunyt. Utolsó írását közöljük.

Az ezermestert Elemérnek hívják. Régi barátom. Már az iskolában feltűnt a kézügyességével. Fúrt, faragott, kalapált, ragasztott, ő volt az első, aki a rádió őskorában el tudott igazodni a rejtelmes csövek és drótok között.

Az utóbbi időben keveset tudtam róla. Hallottam, hogy másodkönyvelő valamilyen szövetkezetnél. Hosszú szünet után összefutottunk. Nagy öröm, kérdezősködések. A szokásos dicsekvés mindkét oldalról („hál' istennek nem panaszkodhatom") és a szokásos panaszkodás („múlik az idő, nem dicskedhetek az egészségemmel"). Miután ezen átestünk, rendkívül eredeti kérdést intéztem hozzá:

— Mi mindent csinálsz mostanában?

Hosszabb monológba fogott:

— Furcsa változás történt az életemben. Úgy kezdődött, hogy a lakásomban elromlott a redőny. Telefonálgattam ide-oda, nem jött ki senki, a végén megjelent egy kontár, hatalmas összeget kért, mire ráfanyalodtam, és nekiálltam, majd megcsinálom magam. Törtem a fejemet, kísérleteztem napokig, még szakkönyvet is vásároltam, végül is remekül kijavítottam a hibát. Régi gyakorlati tehetségemet egyre jobban felhasználtam. Kurzusokra jártam, megtanultam lassacskán villanyt szerelni, rádiót, televíziót javítani, csepegő vízcsapot elnémítani, elnémult csengőt szólásra bírni. Nem akarok kérkedni, de két esztendő alatt perfekt általános szerelő lett belőlem.

— Gratulálok — szóltam lelkesen —, igazán eljöhetnél hozzám, két nap óta recseg a rádióm.

Kis pepita noteszt vett elő:

— Szívesen eljövök, írd be te is, szerdán öt órakor, sajnos előbb nincs időm, rettenetesen el vagyok foglalva. Neked elmondhatom, gyorsan híre ment a tudományomnak, és mint maszek szerelő feketén rendkívül sokat dolgozom ismerősöknek és ismerősök ismerőseinek. Nem győzöm a munkát. Igaz, lekopogom, tekintélyes jövedelemmel rendelkezem. Persze, neked mint régi barátnak, csupán az önköltséget fogom felszámítani. Remélem, belátod, hogy kérhetek térítést. Borzasztó sokat dolgozom, egész nap futkosok...

Öntelten szerény mosolylyal tette hozzá:

— Igaz, ötször annyit keresek, mint könyvelő koromban.

— Szóval feladtad a könyvelőséget.

Felháborodva válaszolt:

— Dehogyis adtam fel. A nyugdíjra is kell gondolni. Megtartottam mint másodállást.

VÍZIÓK

Valamelyik nap túlságosan sokat ettem lefekvés előtt, pedig tudom, hogy az nem tanácsos. Meg is lett az eredménye: egész éjjel forogtam, és zavaros látomások kínoztak. Némelyikére egészen jól emlékszem is, hát leírom.

1.

Karcsú, fiatal férfi áll egy Gyümölcs- és Zöldségbolt előtt, lágy rajzú arcvonásai

most haragosak a bosszúságtól. Gyümölccsel teli zacskót tart a kezében, és szemrehányón hadonászik, szavait az elárusítónak címezi, aki azonban már ügyet sem vet rá, visszavonult a bolt mélyébe. Ahogy közelebb érkezem, a férfi hozzám fordul, hogy legalább társra találjon bennem a sérelmében. Panaszosan mutatja felém a gyümölcseit, és így szól:

— Másfél kiló almát kértem, és az eladó nem tett bele egyetlen rothadtat sem! Most mit fogok szagolgatni alkotás közben?

És becsapottan megy el a zacskó egészséges almával Friedrich Schiller, a költő...

2.

Ismét az utca. Most meg egy fiatalember jön szemközt, de hogy jön! Ugrál, szökell, mint a bakkecske, árad belőle a boldogság. Amint észrevesz, a nyakamba ugrik, szinte feldönt.

— Lakásom van, öregem! — lihegi ujjongva. — Végre lakásom van! Öt perccel ezelőtt eltartási szerződést kö-

töttem egy magányos öregasszonnyal! Végre megfogtam az isten lábát!

És ugrál, fütyül, énekel a vékony, sápadt fiú, a boldog egyetemista, Raszkolnyikov.

3.

Komor, zordon épület bukkan elő a hold fényénél: a Kékszakállú Herceg vára. De váratlanul hangos dörömbölés veri fel az éjszaka

csendjét: Judit áll a kapu előtt, és az öklével veri a vár kapuját. Majd csüggedten elfordul, könny csillan meg a szemében.

— Megint nincs itthon — mondja keserűen, és elmegy.

4.

A budai Duna-part tarkállik a sokaságtól, a vár alatt színes sátrak; a nemesség vert itt tanyát, maga a király is kijött, és minden figyelmét a Sziget felé fordítja. A szigeten Mikola, a cseh vitéz, páncélosan, vörös tollal sisakján. A pesti partról pedig csónak megy a Sziget felé! A csónakban

Toldi Miklós, talpig vasban, fehér toll a sisakján. A csónak partot ér, a két bajvívó szembefordul...

Tíz lépés... még öt. A páncélokon megcsillan a nap fénye, Mikola, a cseh, leereszti sisakrostélyát, Toldi vaskezében a buzogány.

Olyan csend támad, hogy a lélegzet is hallatszik a Duna két partján. És ekkor Toldi így szól:

— Okos enged, szamár szenved!

Sisakját lebocsátva beugrik a csónakba, és átevez Pestre.

Somogyi Pál

Lángoló hazafiság

Hegedűs István rajza

A KRIMI TITKA

Izzik a tévé éji homályban,
fojtva a légkör, nagy krimi megy,
tétova nő liheg ott haloványan,
sugdos egy férfi: – Kezdjük, eredj! . . .
Gépkocsi üldöz reszketeg árnyat,
dörren a pisztoly . . . íme, lerogy! . . .
Ámde ki volt ez? . . . Hol kiabálnak?
Nála a fénykép? . . . Ejnye, dehogy!
Látod a csempészt? Hisz nyomozó ez!
Nem! . . . Hova tartozik és mit akar? . .
Tarka doboz . . . titkos leadó lesz . . .
Furcsa, de teljes már a zavar.

Másnapon este a második részre
újra beülsz . . . már három a holt . . .
várod a szpíkert, mondja el végre,
hogy ama rész tartalma mi volt.
Régi szokás ez, ámde hiába,
senki se szól, csak perdül a kép:
egy idegennek látszik a lába,
vajh ki lehet? . . . S a hulla belép! . . .

Jő a megoldás a harmadik esten:
ezt be a vízbe . . . amazt leütik . . .
gonoszak vannak cirka kilencen
és ki a gyilkos? A tizedik!
Ég a hajó már . . . messzire lángol . . .
Hol a bemondó? . . . Semmi remény!
Mért tértek el a régi szokástól?
kérdezed egyre s kérdezem én.
Ám ez a kérdés most valahára
megfejtetlen mégse maradt:
ezt aki érti s megmagyarázza,
férfi vagy nő ott egy sem akadt!

Lovászy Márton

AZ IRODALMI SIKER FOKOZATAI

1. Senkit sem érdekel.
2. Tapasztalható némi érdeklődés.
3. Szakmai körökben sikert aratott.
4. Nagy az érdeklődés.
5. Meglepően nagy az érdeklődés.
6. Rengeteg embert vonz.
7. Általában sikere volt.
8. Külföldön sikert aratott.
9. Külföldön is sikert aratott.
10. Nagy sikere van.
11. Óriási siker!
12. Szédületes sikert ért el!
13. Fantasztikus, mekkora sikere van!
14. Mondja, maga érti ezt, mitől van ilyen nagy sikere? Mert én nem értem . . .
15. Na, ez azért már túlzás!
16. Ez már, komolyan mondom, nevetséges . . .
17. Esküszöm, hogy ez már nem normális!
18. Őrület!

Innentől kezdve gyanús lesz a siker, és megjelennek a higgadtak, a megfontoltak, a bölcsek.

19. Nem kell komolyan venni, és kész . . .
20. Mit bizonyít ez a siker?
21. A siker még nem minden!
22. Azt is meg kell nézni, kérem szépen, kiknél aratott sikert.
23. Egyik szemünk nevet, a másik pedig sír. Örülünk a sikernek, ugyanakkor fájlaljuk, hogy például tavaly teljes részvétlenség fogadta . . .
24. Kár erről ennyit beszélni. Nem éri meg.
25. Sajnálatos, hogy még mindig itt tartunk.

És most jön a közönség megfeddése, kioktatása. Ez már szinte törvényszerű.

26. Még mindig itt tartunk?
27. Bizony, még mindig itt tartunk.
28. Valahol ez nagyon szomorú. Ha az ember meggondolja, menynyi minden megbukott nálunk.
29. Jellemző! Csak annyit mondok: jellemző!
30. Tudja, mi ez a siker? A mi szegénységi bizonyítványunk.
31. Pfuj!
32. Húzzuk meg a vészharangot!
33. Elhanyagoltuk az emberek nevelését!
34. Nevelhetők-e az emberek?
35. Időszerű feladatok a kulturális munka területén, avagy egy siker tanulságai.
36. Nem kell meghúzni a vészharangot, de . . .
37. Ugyanakkor arról sem szabad elfeledkezni, hogy a klasszikusok nagy példányszámban fogynak nálunk és a múzeumok, hangversenytermek is tele vannak.
38. Már a könyökömön jön ki az egész.
39. Mi az? Ennek még mindig sikere van?
40. Dö-
41. göl-
42. jön
43. meg
44. az illető ott, ahol van!

Mikes György

A kamasz

Balesetelhárítás

– Maga nem mehet ma az állványra!

TASAK

Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy párját ritkító, új felfedezésemről számolhatok be: megkezdtük a hiánycikkek mesterséges gyártását. Vagyis, olykor nem a hiányzó árucikkek gyártásával foglalkozunk, hanem már kezdetben hiánycikként gyártjuk az új terméket. Szerintem kitűnő ötlet, nagyszerű gyártási koncepció, fel lehet vele csigázni a vásárló érdeklődését.

Felfedezésemet abból az alkalomból publikálom, hogy most került piacra, egyelőre még csak a mezőgazdasági kiállításon, az új pipadohány, a Sztár. Ezeken a hasábokon annyiszor szidtam a magyar pipadohányok rossz minőségét, hogy ennek ellensúlyozására, elégtételként, az új füstölnivaló kellemes illatáért és ízéért mind a magam, mind pedig pipás közvéleményünk nevében ezennel és ünnepélyesen köszönetemet fejezem ki a Magyar Dohányiparnak.

Nem kell többé szitálnom a száraz, poros Club dohányt, kiszednem belőle a rengeteg finánclábat, sőt nem kell belekevernem többé se melilotus officinálist, azaz somkórófüvet, se borsmentalevelet, se kamillát, se levendulavirágot, se szagosmügefüvet (mindegyikből egy-egy keveset), hogy illatos keveréket szívhassak. Megcsinálja most már ezt végre helyettem a Magyar Dohányipar. De nemcsak ezt csinálja: becsomagolja zsebben is hordható ízléses műanyag tasakba, hogy a dohány megőrizze ízét, illatát, zamatát. Erre az én kezdetleges kisipari eszközeimmel, házilag, mindeddig képtelen voltam. Tasak nélkül pedig semmit sem ér az egész...

Megkóstoltam a Sztárt, és nagyon meg vagyok vele elégedve. A debreceni dohánygyár is nagyon meg lehet vele elégedve, mert már az elején nem is pipadohánynak, hanem hiánycikknek gyártja. Olvastam ugyanis az újságban a gyár vezetőinek nyilatkozatát, amely szerint *nyersanyag van bőven, de a csomagoláshoz szükséges tasakból egyelőre még csak kétszázat kapnak naponta.*

A napi kétszáz tasak nem sok tasak, de én mégis bizakodással nézek a Sztár jövője elé. Bízom abban, hogy a Dohányelosztó Vállalat igazságosan fogja elosztani az ország több ezer trafikjának a napi kétszáz csomag Sztárt.

Arról is meg vagyok győződve, hogy szorgalmas trafikosaink ugyanilyen igazságosan fogják elosztani mind a kétszáz Sztárt a — szerényen számítva is — hatvanezer pipás fogyasztó között.

Abban sem kételkedem, hogy ha mi a bonyolult precíziós gépeket is már világszínvonalon tudjuk gyártani, akkor nincs messze az idő, amikor majd napi kétszáz darab műanyag tasaknál többet tudunk produkálni. Talán még elérjük a napi kettőszázötvenet is. De azért arra mégiscsak kíváncsi volnék, mekkorát röhög majd rajtunk az a külföldi, aki a dohánygyári vezetők nyilatkozatát olvasva arról értesül, hogy nálunk a Sztár pipadohány azért hiánycikk, mert csupán napi kétszáz, azaz kettőszáz műanyagtasakot tudunk gyártani?

A belföldi röhögésről már nem is szólok...

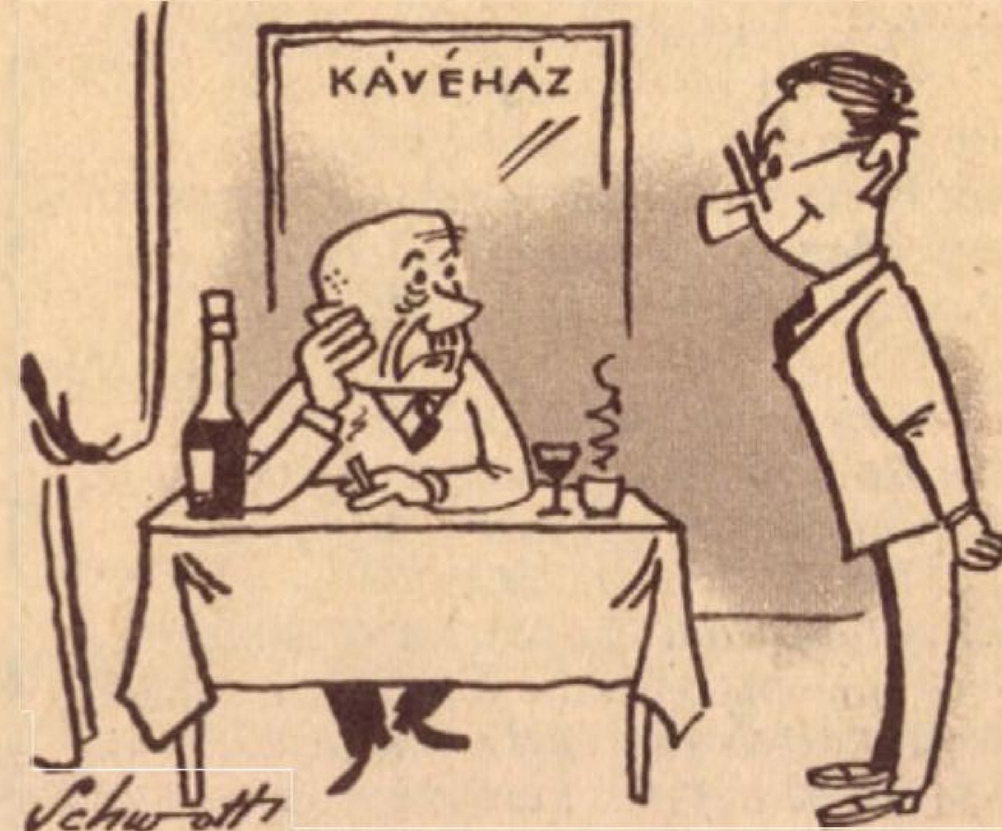
Földes György

Nagy üzlet

– Legyen százötvenmillió, de a szerződést az én feleségem gépeli oldalanként két forintért...

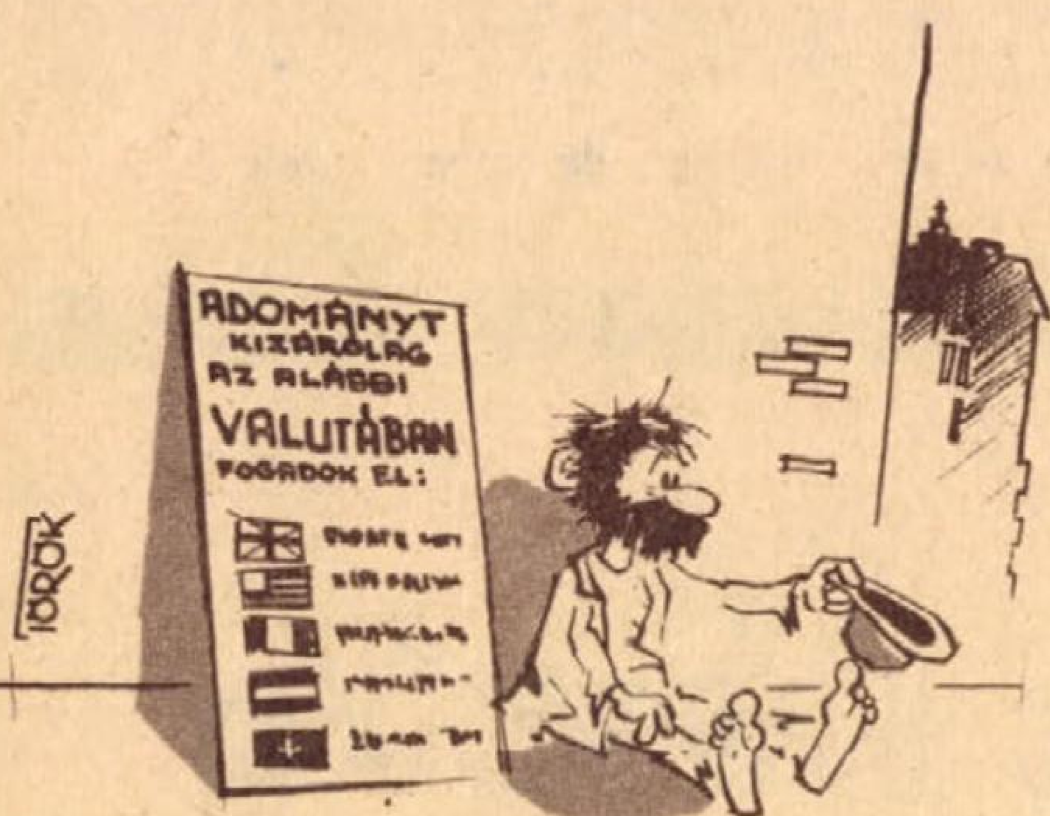
Gondoljunk a jövőre is...

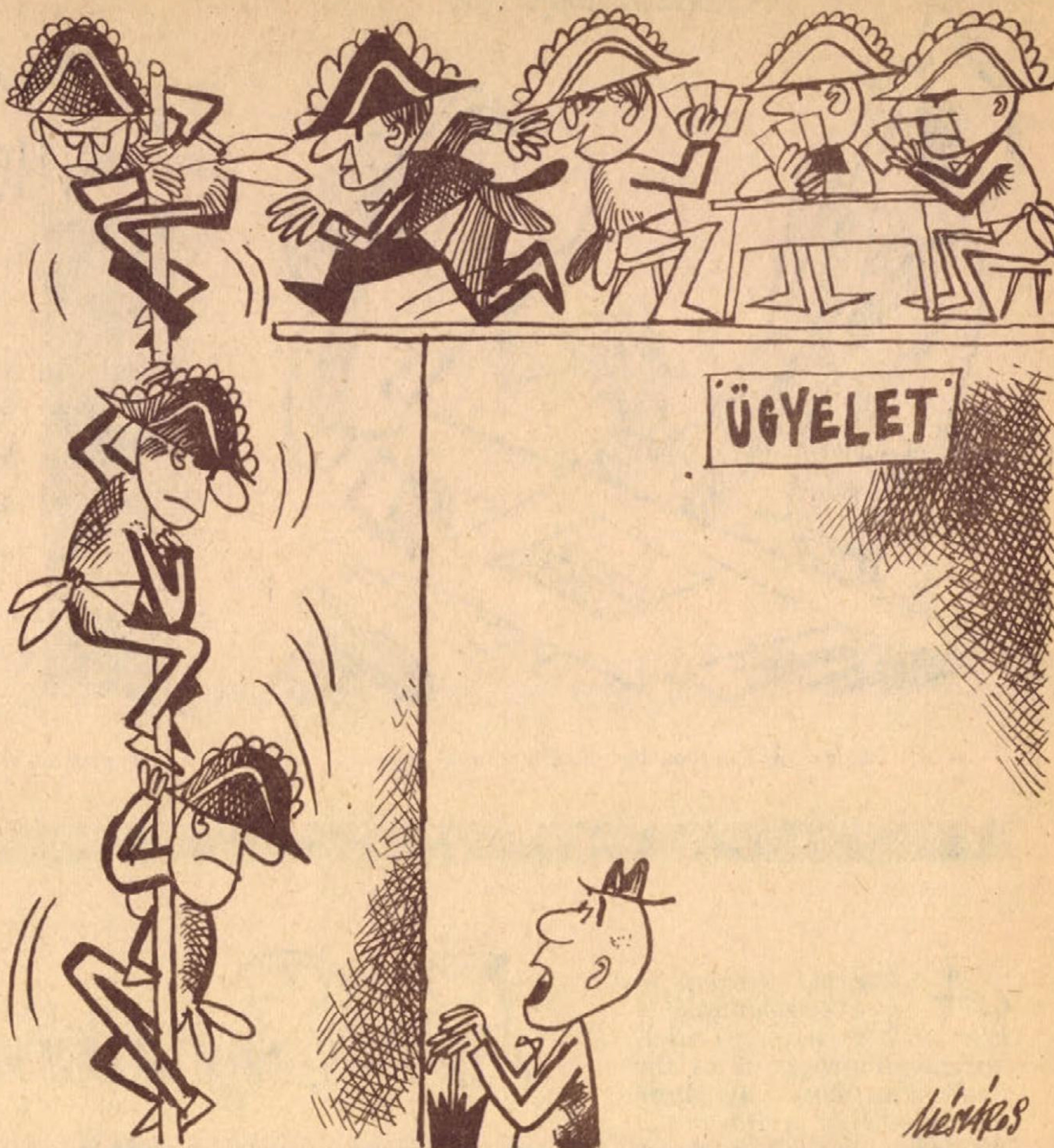

– Miért szomorkodik, Kovács bácsi? Mindene megvan, a fia gondoskodik magáról!

– Jó, jó, de meddig tart ez? Amíg a fiam él!...

Mészáros András rajza

Mi van már megint?

MAGÁNÉLET

– Szeretsz?
– Szeretlek.
– Nagyon szeretsz?
– Nagyon szeretlek.
– És milyen nagyon szeretsz?
– Rögtön megmondom... Rudas László utcánál van leszálló? Maga szerencsétlen! Már elindítottam a kocsit. Most kell felszállni?! Szóval, hol is hagytam abba? Ja, nagyon-nagyon szeretlek.

*

– Kétszázötven forint.
– Ez az utolsó szava?
– A legutolsó. Így is, esküszöm, ráfizetek. Mondja meg őszintén, hol kap ennyiért egy ilyen gyönyörű blúzt?
– Legalább adja kétszázharmincért.
– Tessék. Vigye kétszáznegyvenért. Fizesse ki! Phű, phű, apád, anyád ide jöjjön! Csak azért adtam, mert maga az első vevőm. Viselje egészséggel! Legyen szerencsém máskor is!
– Hol találom meg?
– A bérszámfejtőben dolgozom. Innét az utókalkulációtól a negyedik ajtó balra.

*

– Mi jót főz vacsorára?
– Éppen azt pucolom. Vettem egy kis zöldbabot. Nagyon szereti a férjem.
– Jó is az, tejfölösen. Látom, krumplit is hámoz.
– Roseibni is lesz. Mire hazamegyek, minden elő van készítve a főzéshez. Pardon, egy pillanat. Sebesvonat indul Nagybürkös-Dömönyházára. A vágány mellett tessék vigyázni!

*

– Hööböm.
– Igazad van. Minden olyan unalmas.
– Nekem mondod? Minden nap szürke és eseménytelen.
– Eleget támadnak minket ezért. A mai fiataloknak minden unalmas. Bezzeg az ő idejükben...
– Rájuk kéne hagyni.
– Te, ha jól hallom, az ügyfelek odakint szétverték a berendezést, és ordítanak, hogy hivatalos idő van.
– Látod, tegnap is így volt, ma is. Egyik nap olyan, mint a másik. Minden unalmas. Na, engedd be őket!...

*

– Éva, drága szerelmem. Olyan szép ez a mai este. A zenekar angolkeringőt játszik. Szeretnél táncolni?
– Nem. Beszélgessünk inkább.
– Ugye, kedves kis hely ez? Parancsolsz még egy kis édeset?
– Egy keveset.
– Egészség!
– Egészség!
– Órákig tudnám bámulni a gyönyörű smaragdzöld szemed.
– Kedves vagy. De mit integet az a pasas?
– Hozom már, nyugi. Két marhafelsál, uborkasalátával!

Galambos Szilveszter

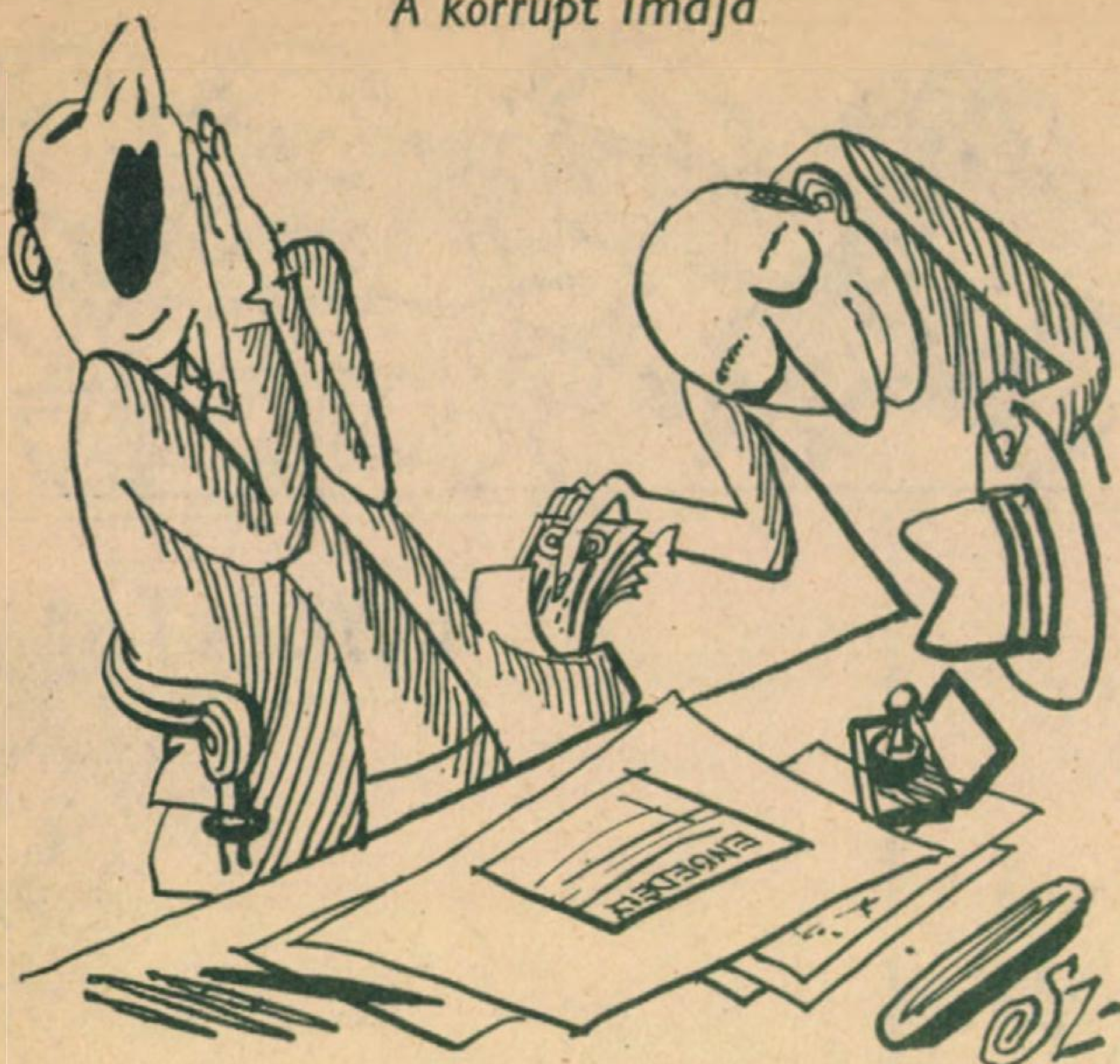
FOTÓZZON A LUDASNAK!

KRIMI A KIRAKATBAN

(Beküldte: Ernst István, Budapest)

A korrupt imája

– Én istenem, jó istenem, becsukódik már a szemem . . .

Mindent a vevőért!

– Tegyenek el nekem öt kiló uborkát, de kapor nélkül . . .

Sajnálatos félreértés

A házigazda, Kovács József Visegrádi utcai lakos, vállalati tervstatisztikus, hosszas töprengés után úgy határozott, hogy nyugatnémet vendégeit a Hármashatár-hegyi étteremben vacsoráztatja meg.

– Dreigranicaberg, gute szórakozás, schöne látványosság! – magyarázta nekik élénk taglejtésekkel, mert a nyelvet nem beszélte egészen tökéletesen.

Az ajánlatra, melyet nem értett, Herr Krammer megfontoltan bólintott, a felesége szintén, Lotte nevű tizenkét éves leánykájuk pedig tapsolt örömében, és boldogan ismételgette.

– Gute szórakozás, schöne látványosság!

Felkészültek, elindultak.

Elöl, krémszínű Trabant-kocsiban Kovács és a felesége, hogy mutassák az utat, mögöttük Ford Taunusban a nyugatnémet vendégek.

Meglehetősen sötét volt már, így esett meg, hogy miután szerencsésen átjutottak a Margit-hídon, a Bécsi út valamelyik mellékutcájából egy ugyancsak krémszínű Trabant furakodott a Taunus elé. Krammer úr nem vette észre a változást, ezt a kocsit követte buzgón.

Különös véletlen és szerencse; ez a Trabant is a Hármashatár-hegyre tartott.

Feljebb, annál a kis térnél azonban, ahol az autóbusz végállomása van, Kovácsék jobbra fordultak, a szerpentinre, az ismeretlen Trabant viszont egyenesen tovább ment, és Krammerék őt követték a keskeny, göröngyös erdei úton.

Kovácsék már közel jártak a csúcshoz, amikor észrevették, hogy a Taunus lemaradt! Megálltak, vártak kicsit, aztán megfordultak, lejöttek a térre, de hiába fürkészték a környéket, Krammerék – sehol!

Krammer úr ugyanis ekkor már fel volt pofozva, vagy két kilométerrel odébb, egy kies tisztáson, teljesen ártatlanul.

Az történt, hogy az erdei útra térve az ismeretlen Trabant, amelyben szintén egy férfi és egy nő ült, lassított, kissé oldalt húzódott, mintegy félkínálva az előzést a Taunusnak, amely természetesen nem élt ezzel a lehetőséggel.

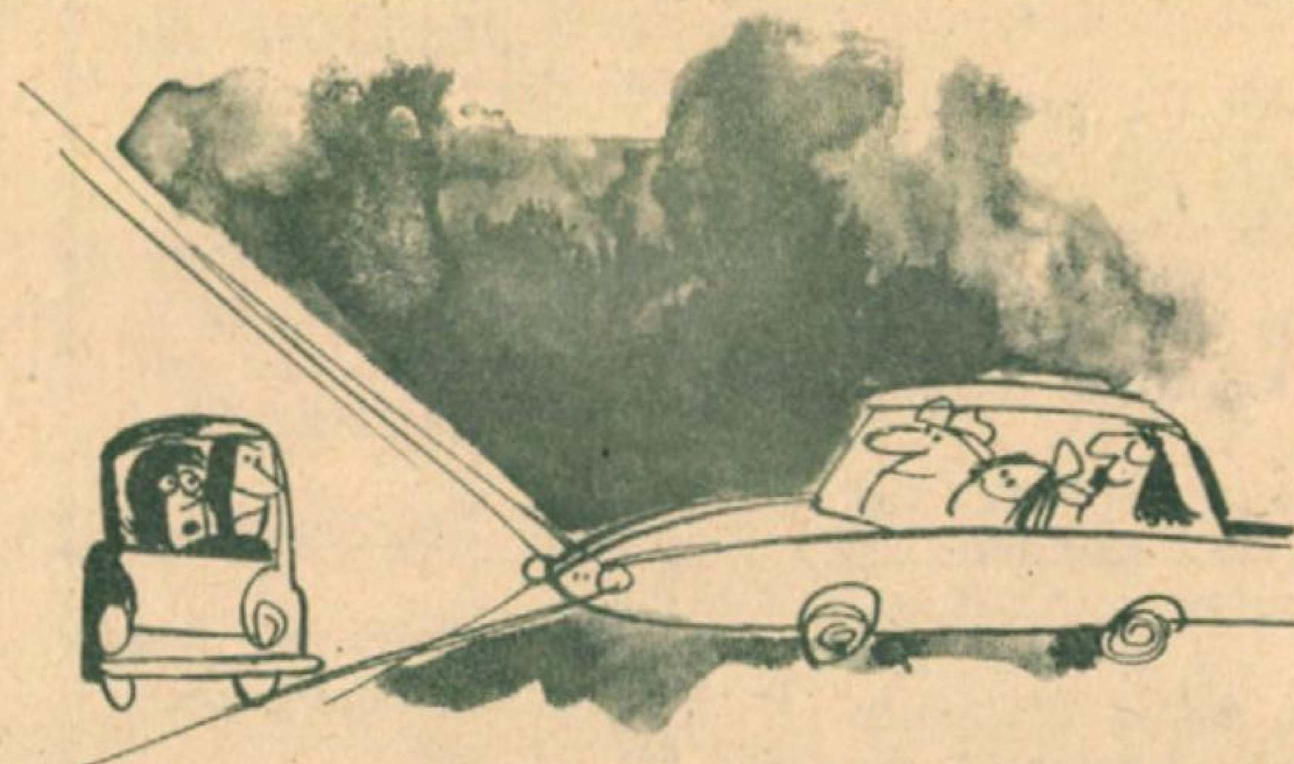
Akkor a Trabant megállt. Néhány méterrel mögötte lefékezett Herr Krammer is.

Minthogy a kiskocsi utasai nem szálltak ki, a nyugatnémet família is maradt a helyén.

Némi várakozás után a Trabant megindult, rákapcsolt, bolondul rohanni kezdett a hepehupás úton, de hát a Ford Taunusnak nem okozott gondot, hogy szorosan a nyomában maradjon.

A Trabant lassított.

Lassított Krammer is.

A Trabant végül befordult egy szűk mellékösvényre, befordult utána a nagy kocsi is.

A Trabant megállt a kies tisztáson, leoltotta lámpáit. Pár pillanat múlva odanyomakodott a Taunus is, és reflektorai rávilágítottak a kiskocsiban csókolódzó párra.

Ekkor a Trabantból kiugrott a férfi és átkozódva Krammerék felé tartott. Herr Krammer letekerte az ablakot, kidugta a fejét, és álmélkodva nézte a közeledő ismeretlent.

A férfi odaért, mondott valami cifrát, Krammer szerencsére nem értette meg, hát hallgatott. Lotte viszont a kérdő hangsúlyból arra következtetett, hogy az ismeretlen férfi az ő úticéljuk iránt érdeklődik, és súgott az apjának:

– Gute szórakozás, schöne látványosság!

– Ja! – kapott a segítségen Krammer úr és rámosolygott a trabantosra:

– Gute szórakozás, schöne látványosság!

Ekkor kapta a pofont.

Az ismeretlen visszasietett a kocsijához, gázt adott, és bekormányozta járművét a bokrok közé.

Bonyolult manőverezéssel, és teljesen elképedve, a Taunus is megfordult, kibotorkált az erdei útra, lépésben cammogott vissza a terecskéhez, ahol is Kovácsék fellélegezve siettek vendégeikhez, kézzel-lábbal kértek tájékoztatást, hogy mi történt, de Krammer úr bánatosan legyintett, és teljes magyar szókincs-állományát felhasználva, csak ennyit mondott:

– Dreigranicaberg, köszönöm, nem jó!

Kürti András

Juanito

Mint ismeretes, a XXI. Radíriai Táncdalfesztivál új korszakot nyitott a radír és az egyetemes táncdalkultúra fejlődésében. És ez a minden ízében eredeti, s megdöbbentően új irány egyes-egyedül a fiatal új csillagnak, Juan Alvareznek köszönhető, akit ma már az egész világon csak így ismernek: Juanito. Az ismeretlenség homályából robbanásszerűen, minden előzmény nélkül született az új csillag, s szupernova módjára beragyogta a tánczene egét. Kész tökéletességben ugrott elő, mint Pallasz Athéné Zeusz fejéből.

A fesztivál rendezői meglepetésnek szánták, és sikerült is titokban tartaniuk egészen az utolsó napig. Juanito minden külön beje-

lentés nélkül lépett elő, láthatóan meglepve magát a zenekart is. És akkor az ismeretlen, minden ünnepi nagyképűségtől ment egyszerű ruhába öltözött fiatalember énekelni kezdett, valami olyan magával ragadó eredetiséggel, amilyenre még nem volt példa.

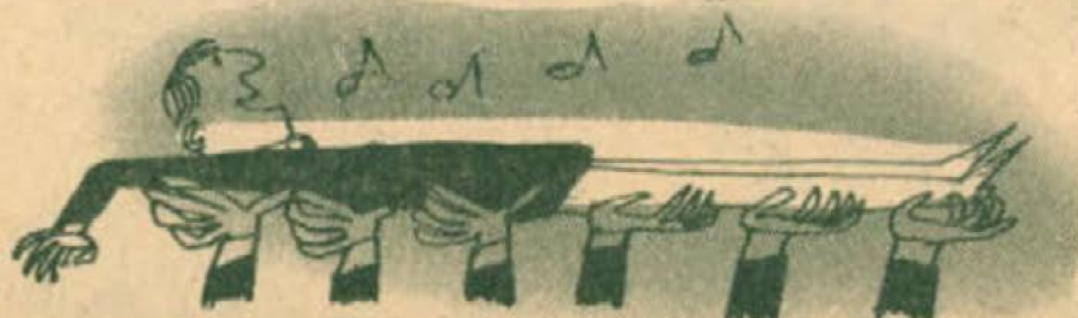
Szövegmondása azt az új jelrendszert engedte sejtetni, amely nem az elavult betűcsoportok hagyományos értelmi megoldásait követi, hanem valami titokzatos üzenete az ismeretlennek, a zene és a ritmus mögötti rejtelmes világnak. A magán- és mássalhangzók örvénylő csobogása marokra fogta a szíveket. Mindenki érezte, hogy a megkapóan fátyolozott hang az életigenlés nagy kérdéseihez emeli fel mindazokat, akik elég erősek ahhoz, hogy szívük dobbanásával ragadják meg az igazságot. Dallamfelfogása is merőben forradalminak mutatkozott már az első pillanatokban, merésznek és függetlennek, s a zenekar mintegy távolról, botorkálva és alázatosan követte a diadalmasan előretörő, a holt hangjegy-láncoktól megszabadult, ujjongóan kötetlen táncdal-géniuszt, aki ritmusban is széttörte az únt hagyományokat.

Sikere mindent elsöprő erejű volt. Diadalmas feltűnése óta Juanito iskolát teremtett. Stílusa ma már világmozgalom. Klubok százezrei követik világszerte minden mozdulatát, szappant és városokat neveznek el róla, s nemrég jelent meg egy díszes album Radíriában: „Radír költők Juanitóról" címmel, s az ő nevét viseli egy újonnan felfedezett antarktiszi tengerszem is.

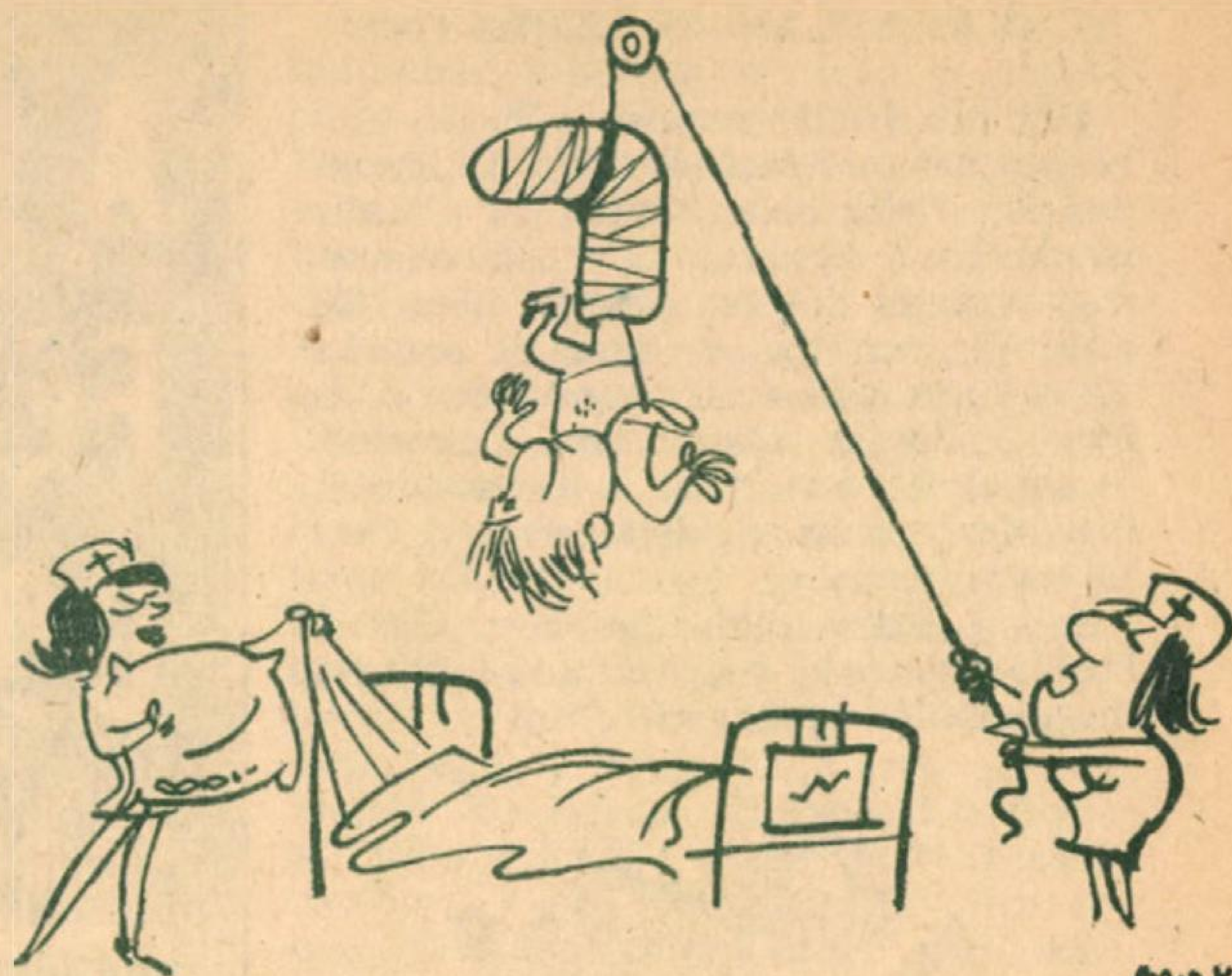
Feltűnésének titkát ma is homály fedi. Őt magát is megkérdezték egyszer, hogyan robbant elő az ismeretlenségből ilyen erővel. Juanitó világszerte ismert mosolyával így válaszolt:

— Tulajdonképpen véletlenül kerültem a fesztivál színhelyére. A nagynénémet akartam meglátogatni, aki ugyanabban a házban lakik. Kicsit rövidlátó vagyok, és addig botorkáltam, amíg a színpad mögött találtam magamat. Éppen kérdezősködni akartam, hogy nem tudják-e véletlenül, merre lakik a nénikém, amikor valaki a hátamra csapott, és így sziszegett a fülembe: „Gyerünk, gyerünk, a te számod következik!" Hátrafordultam, ki az. Gondolkozni, válaszolni nem volt időm, mert az illető belökött a színpadra. Hatalmas tapsvihar köszöntött, a zenekar játszani kezdett. Megmondom őszintén, egy kicsit meg voltam ijedve, mondani akartam valamit, de csak tagolatlan hangok jöttek ki a torkomból. Ettől még jobban megijedtem, és szaggatottan hörögni kezdtem, mert amúgy is meg voltam egy kicsit hűlve. Közben játszott a zene, és ez így ment egy darabig, végül aztán elhallgatott a zenekar, és akkora tapsvihar tört ki, hogy azt hittem, elsüllyedek zavaromban. Hát így kezdődött.

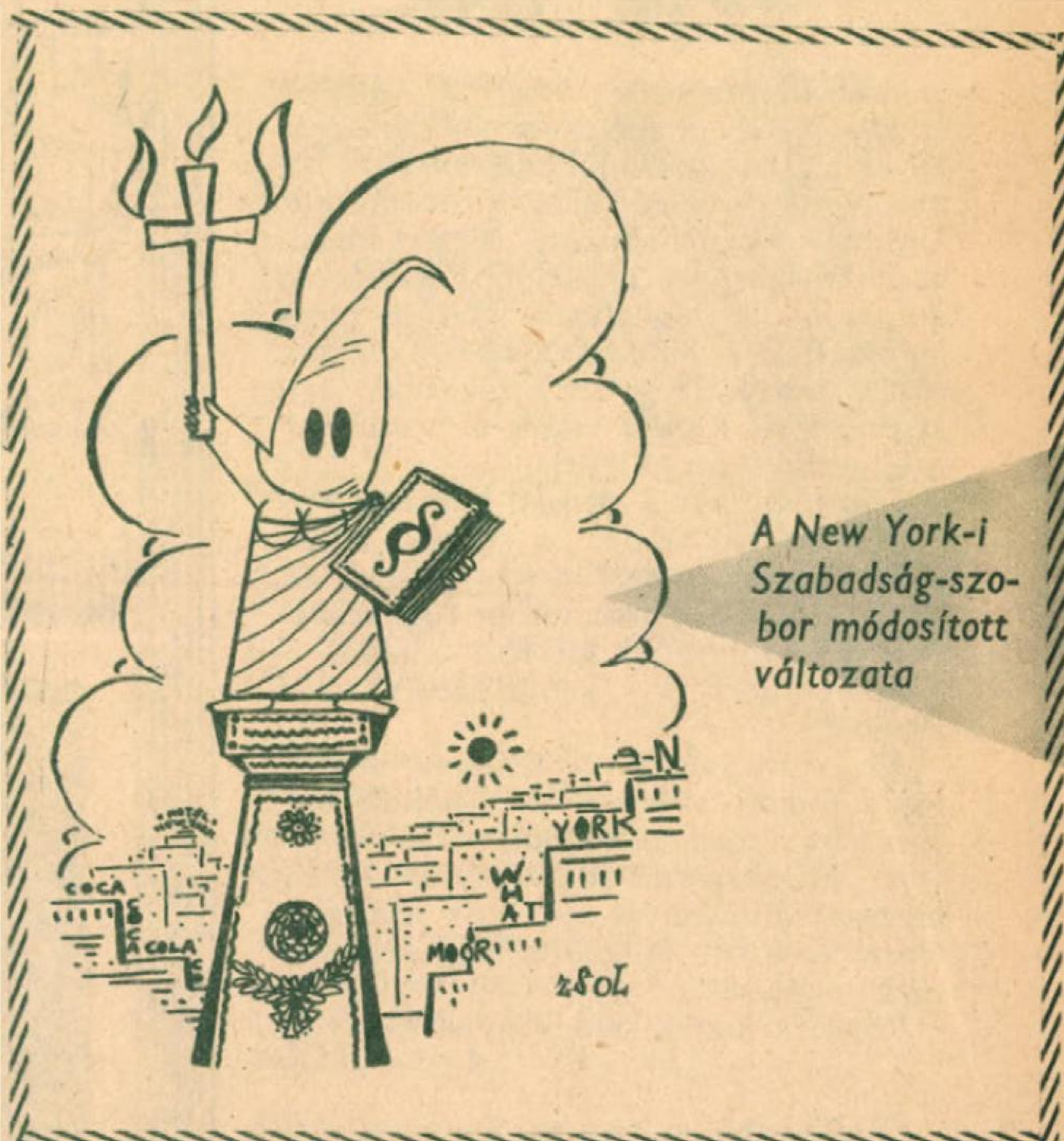
Feleki László

Korszerű kórház

– Siess, Matild, azzal az ágyazással!

A New York-i Szabadság-szobor módosított változata

Sértés

– Te ember!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁRATLAN FORDULAT

Néhány héttel ezelőtt e hasábokon helyet adtunk Molnár Béla iregszemcsei könyvelő panaszának. „A címzett ismeretlen" felirattal a posta visszaszármaztatta hozzá sürgős, határidős jelentést tartalmazó levelét pusztán azért, mert a Tamási Járási Tanács VB Mezőgazdasági Osztályának címezte, és ennek az osztálynak a neve időközben Mezőgazdasági Élelmezésügyi Osztályra változott.

A kis cikkre válasz érkezett a Pécsi Postaigazgatóság egyik vezetőjétől, aki megvizsgálta az ügyet.

„Megállapítottam, hogy a kérdéses levélnek »A címzett ismeretlen« jelzővel történt visszaküldése miatt a tamási postahivatal nem hibáztatható. Ugyanis a Járási Tanács Mezőgazdasági Élelmezésügyi Osztályának érdekelt dolgozója a névváltozás miatt maga jegyezte fel a küldeményre »A címzett ismeretlen« jelzést, és távbeszélőn tett kívánságára küldte vissza a postahivatal a szóban forgó levelet."

Tehát az, aki a sürgős, határidős jelentést kérte, akihez a sürgős, határidős jelentés megérkezett, az írta rá, hogy a címzett ismeretlen, az telefonált a postának, az küldette vissza!

Azért, mert nem kapta meg a teljes titulust!

Azt a megváltozott titulust, amelyről a feladó a levél feladásának időpontjában még nem tudhatott!

A bürokrácia sokféle-fajta hazai megnyilvánulásával rovatunk meglehetősen ismerős, de ezúttal csúcsteljesítmény született.

Büszkék legyünk rá, vagy sírjunk?

KELENGYEKALAND

Jogosultakká váltunk egy kelengyeutalványra. A szükséges egészségügyi eljárások után feleségem terhesgondozási könyvecskéjére ráírták: kelengyeutalvány kiadható, aláírás és néhány pecsét. Ezek után a városi tanács kereskedelmi osztálya illetékes, hogy kiadja a kelengyeutalványt.

Feleségem Veszprémtől távol dolgozik, és a kereskedelmi osztály fogadóóráján nem tudja elintézni ezt az ügyet. A feladatot magamra vállalva, bementem a kereskedelmi osztályra, ahol tudomásomra adták, csak a feleség személyes jelenléte a garancia a jogosultságra, ha ő nem tud jelen lenni, akkor egy meghatalmazás kell tőle.

Nem értem, miért nem adható a férj kezébe az utalvány? Hisz' ő is „szülő"! A személyazonossági igazolványok pedig mindent felülmúlóan bizonyítják az együvé tartozást. Aláírás- és pecséttisztelő nép vagyunk, miért nem elegendőek hát az igazolványaink kilétünk igazolására?

T. J.
Veszprém, Csap u. 3.

A FÜGGÖNY FELGÖRDÜL

MIÉRT KEVÉS AZ ÚJ MAGYAR DRÁMA?

TÉVÉ-NÉZŐ A SZÍNHÁZBAN

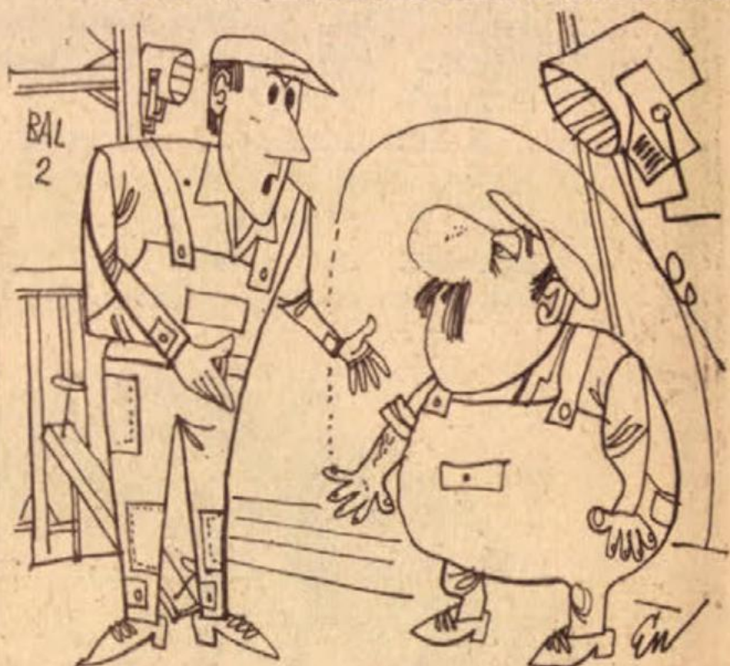

– Hol van az a gomb, amellyel fel tudnám erősíteni ezt a halk beszédet? . . .

– Előadjuk ezt a régi darabodat, jó?
– Nagy ég, már ilyen öreg vagyok?!

DIVAT A NYÍLTSZÍNI KÉPVÁLTOZÁS

– Ezzel a külsővel akar maga díszletező lenni?

SZÍNHÁZI SÍRBOLT

A SZÍNÉSZ PANASZA

TÁBLÁS HÁZ

VÁNDORSZÍNÉSZ

KÖZÖNSÉGSZERVEZÉS

– Vegyen bérletet!
– Nem érdekelnek a meghirdetett darabok!
– Nem tesz semmit, úgysem azokat fogják játszani!

– Olvastam, hogy magyar szerzőtől várnak darabot . . .

RENDEZŐI SZEMPONTOK

– Nem szeretem az élő szerzőt . . . beleszól!

FOLYTASSA...

Igen fellelkesített a Ludas 34-es számában található kis írás: a „Folytassa . . ." Ha megengedik én is folytatnám: „Folytassa taxis", „Folytassa rendőr", Folytassa admirális", „Folytassa tanító", „Folytassa a sikoltozást". — Folytassam? Azt hiszem, felesleges! A címeket ugyanis egy angol filmévkönyvből másoltam ki és ültettem át szó szerint magyarra. A „Folytassa Cleó"-nak és a „Folytassa cowboy"-nak ugyanis nem a „Folytassa nővér" sikere nyomán adta a MOKÉP a kifogásolt címeket, hanem egyedül Peter Rogers producer a felelős! Ő indította meg az ötvenes évek végén a népszerű „Carry on . . ." vagyis „Folytassa . . ." sorozatot. S erről, többek között, éppen a „Folytassa cowboy" — a tizenkettedik film — bemutatója előtt a Lobogó című képeslap is írt!

Ábel Péter
a Filmkislexikon főszerkesztője

MINISZOKNYA

A gimnáziumban történt,
– régi emlék ez ma már –
feladatul húsz közmondást
rótt ki a latintanár.

Bebifláztam. Megtelt velük
az agyamban minden polc,
ám feleléskor eszembe
nem jutott, csak tizennyolc.

Izzadok, a tanár néz, néz,
megfeszítem agyamat,
s végül dühös diadallal
szólok: „Sapienti sat:

A bölcsnek elég." – „Megálljunk,
van egy huszadik is, ez
hogy Si tacuisses – szól ő –
philosophus mansisses!

vagyis Ha hallgattál volna,
bölcs maradtál volna, te!" –
teszi hozzá kárörvendve,
majd legyintve ültet le.

* * *

Eszembe idézte ezt az
esetet a miniszoknya,
amely alatt egyre-másra
villan meg a pipik combja.

Utcán, buszon, villamoson
sok-sok kajla, kevés formás,
s rég szunnyadó latinomból
megszületik egy új mondás:

hogy Si latuisses, pulchrum
mansisses, ó, te bolond,
Elrejtőzve szép maradtál
volna, ó, te női comb!

Radó György

Mindent a közösségért!

Bimbalek Arvéd szívén viselte a közösség sorsát! A közöny letaglózta, a szívtelenség megkettőzte szívét, az együttérzés könnyei gyakran ott csillogtak szeme sarkában. S mint afféle tettek embere, kis ügy, nagy ügy, volt értelme, nem volt értelme, hol így, hol úgy, de cselekedett.

A villamoson udvariatlan volt a kalauz? Közbelépett a békés egymás mellett utazás nevében.

— Barátom, embertársam az embertelenségben, mért teszi ezt? Hisz ön a lelke legmélyén gyengéd és megértő, mért nem szava bársonyát adja, miért a durva recét?

Erre az előbb még csatarászó dúvad elnémult, szégyenpír vonta be bajsza tájékától egész a tarkójáig, és megrendülten harapdálta remegő ajkát.

Bimbalek tovább ütötte a vasat.

— Úgy, úgy, csak ríja ki magát, s adja kezét rá, hogy eztán jó lesz, finom és megértő!...

S hogy leszállt a villamosról, még hallhatta a katarzison átment vadembert:

— Kegyeskedjenek beméltóztatni a kocsi belsejének ózonába, felebaráti szeretettel bátorítom fel erre önöket...

Holott előbb még ilyeneket mondott:

— Na, a sok eszetlenje, mind kinn döglik a peronon, mars befelé, ököragyúak!

Vagy teszem, olvasta a hírt a sajtóban:

„Megfojtotta volt menyasszonyát, azután sajátmagát Szurdék Vince pépesi csomókötő."

Már röpítette is levelét a posta:

„Máskor ezt ne tegye, minek a halált forszírozni, mikor úgyis tutira mehetünk?"

Verekedő csoportokat nem is egyet választott szét. Ez okból kétszer operálták, egyszer a lapockáját nyomorították meg, más alkalommal a tyúkszemére léptek a sípcsontjával együtt. A kórházban mégis derülten nyilatkozott az eszméletlenség múltával:

— Majdnem meghaltam, de megérte, engem ütöttek maguk helyett, s ez azt jelenti, hogy már nem haragudtak egymásra.

A panaszkönyvekről talán ne is beszéljek — az általa tallózottak kiadására most készül a Magvető. Íme, néhány idézet e ténykedésekből:

„Megállapítom, hogy eddig egyetlen ötöst sem sorsoltak nekem, postafordultával kérem vissza az eddigi befektetést."

„A kenyerükben talált patkószeget elküldtem az ügetőpályára, hátha fel tudják használni."

„Csizmatalpat nem illik bécsi szeletként fölszolgálni. A múltkori rántott gyerekcipő jobb volt."

Nemegyszer végigjárta a környéki utcákat is, ha valahol rendellenességet észlelt, azonnal cselekedett. Bekopogott a Kisvész utca 16. alatti házmesterlakásba. S mondta:

— Kérem, panaszkodnak a lakók, hogy önök nem fogadják el a kapupénzt, ezt máskor ne tegyék, mert az ügyet átadom a rendőrbírónak.

A Terpesz tér 6-ban megállapította, hogy elszaporodtak a patkányok. Másnap kétszáz macskát rakatott le egy pótkocsis Tefu autó.

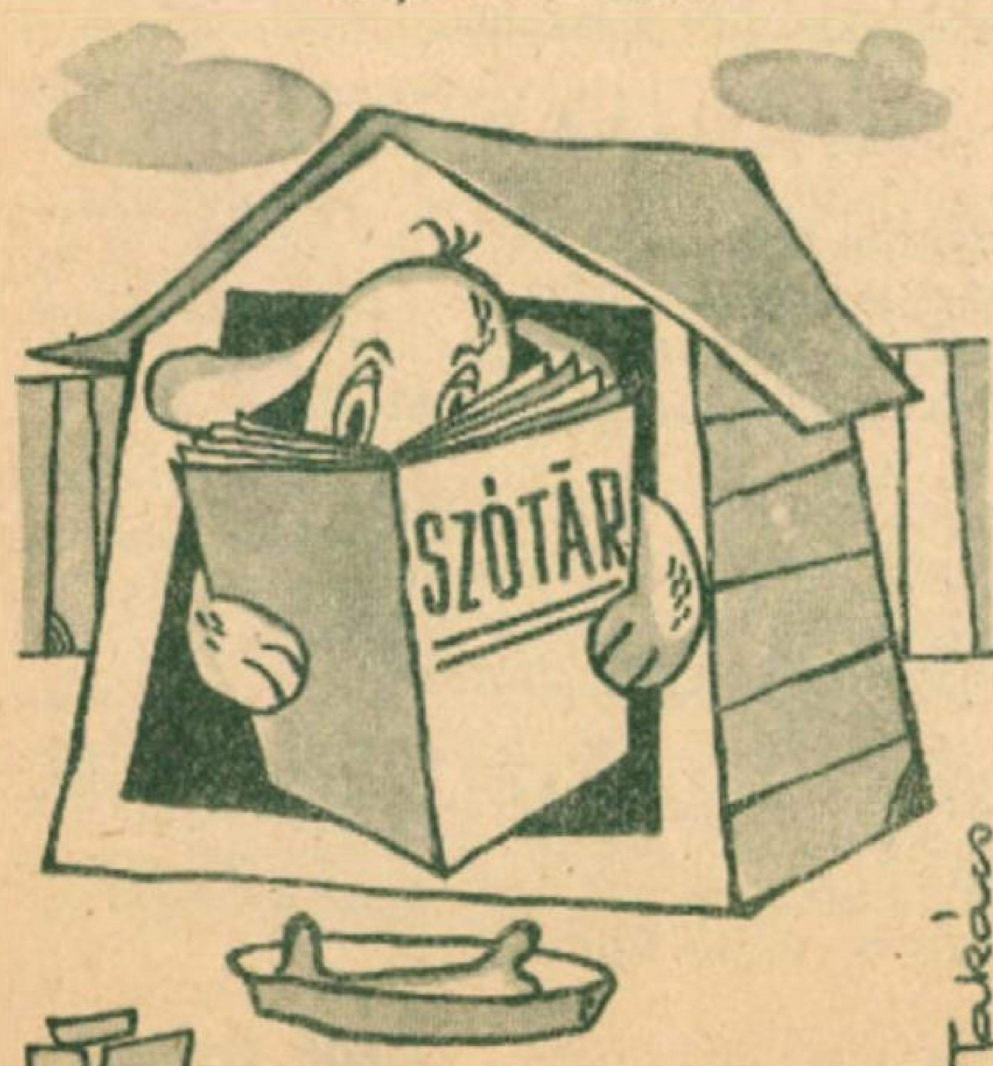
A Kókusz köz minden villanykörtéjét leverték a huligánok, és amíg az illetékesek nem intézkedtek, Arvéd négy héten keresztül gyufával világított az arra járóknak.

Hát ilyen volt, de, sajnos, öntevékeny közéleti működése miatt feleségével s gyermekeivel keveset tudott törődni, mindamellett mégis meglepődött, amikor egy este a hideg sütőben eltett vacsora helyett az üres jénai tálban felesége pársoros levelére bukkant.

„Arvéd! A gyerekeket elvittem a mamához, engem pedig elvitt barátod, Vilmos. Elvégre valakinek velem is kell foglalkozni."

Nagy S. József

Készülődés a nemzetközi kutyakiállításra

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Ó, AZ A PROFIL!

Olvastam a Ludasban egy visegrádi kiránduló panaszát: a nevezetes idegenforgalmi városkában nem lehet egy csésze teát kapni. Kár volt a levélírónak negyven kilométer utat megtenni: Budapesten is akad nemzetközileg frekventált „vendéglátóipari létesítmény", ahol éppen úgy kinevették volna, ha teáról ábrándozik.

Betértem a dallamos Bella Italia névre hallgató Dunakorzó Kávéház teraszára, és a kiszolgálónőtől egy csésze teát kértem. Önérzetesen elutasított:

– Nekünk éttermi profilunk van – mondotta.

Akartam kérni egy éttermi profilt citrommal, de helyette a főpincért kértem. Ő bővebben kioktatott:

– Mi olasz ételkülönlegességekre vagyunk specializálva, nem teára.

Amíg ott ültem (fél óráig), a következő olasz ételspecialitásokat szolgálták fel a szomszéd asztaloknál: dupla feketét, limonádét, narancsszörpöt és sört, a lombardiai Pilsen városának zamatos italát.

Egyetlen szál makarónit sem láttam a dicsőséges profilból.

W. V.

A magyar mezőgazdaság hatvanhatodik hagyományos hazai fesztiváljának, amely huszonnégy napon át folyik egy harminchárom hektárnyi színpadon, háromszázezer vidéki és hárommannyi pesti néző előtt, nagy sikere van. Nem kétséges, hogy a fesztivál néhány száma, például a „Gépesített baromfiól" a „Törpe almafa" vagy a „Húszkilós pulyka" — hamarosan sláger lesz. Ezt elősegíti az is, hogy akár a táncdalfesztiválon, itt is kaphatók a nagy sikerű „slágerek", bárki vehet vagy rendelhet belőlük, semmi akadálya tehát, hogy a pesti látogató, a vásár megtekintése után, meg ne vehesse, s haza ne vihesse azt a kombájnt, traktort vagy tárcsásboronát, amelyik éppen megtetszik neki.

Az egész mezőgazdasági kiállítást fel lehet fogni egy nagy méretű s nagyszerű „Ki mit tud?"-nak is, ahol több mint hatszáz versenyző bizonyítja be ország-világ előtt, mit is tud produkálni növénytermesztésben, állattenyésztésben, kertészetben és egyéb művészeti ágakban. (Sőt, mezőgazdaságunk munkaerő-helyzetét tekintve, egy kis túlzással, azt a rádiótól kölcsönvett címet is adhatnánk ennek a vetélkedőnek, hogy „Ki mit tud hatvan éven felül?")

E nemes vetélkedés során, bizonyára a közönség teljes tetszésével találkozik a „zsürinek" az a döntése, hogy a cukorrépa-műfajban a nehéz testi munka adja át helyét a teljes gépesítésnek, a kenyérgabona-ágazatban a 30 mázsás átlagtermés cseréljen helyet a 12 mázsás átlaggal.

Figyelmeztetem azonban a vásár rendezőségét, hogy a zsürizésbe ne vonja be a közönséget is, mert akkor nagyon fura dolgok sülhetnek ki. A mi elfogulatlan és mindenhez kitűnően értő nagyközönségünk *„A szocialista mezőgazdaság fejlesztéséért!"* nagydíjat, ha lenne ilyen, bizonyára a dunakömlődi halászcsárdának, vagy valamelyik borkóstolónak ítélné oda. A *„Miss Mezőgazdasági Vásár"* címet pedig bizonyára annak az éltesebb korú szarvasmarhának adományoznák, „aki" kilenc leszármazottjával vesz részt a kiállításon, mert a közönség körében annál népszerűbb egy-egy kedvenc, minél több családi intimitást tudnak róla.

A kertészeti pavilon olyan mint egy kis mesevilág: szóló szőlő, csengő barack, mosolygó alma, meg ezer más mesegyümölcs kacsint a látogatóra. Bennem is, mint szinte minden nézőben, érthető vágyódást keltett a látásuk. A vásárból jövet betértem az utcánk sarkán levő zöldségboltba, s bevásároltam belőlük. Ám az én szőlőm nem szólott, nem beszélt hét nyelven, még egyen se, zöld volt, kis szemű, savanyú. Az én barackom nem csengett, csak kopogott, olyan kemény volt. Az én almám nem mosolygott, hogy is tehette volna, amikor tele volt ragyafolttal?!

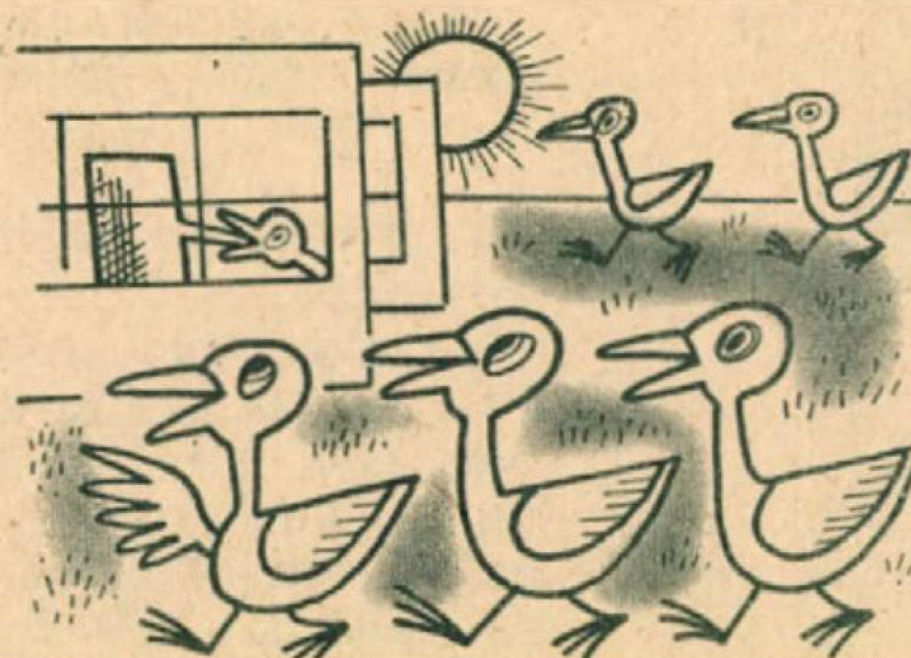
Eltűnődtem: hogy lehetne ezen változtatni?

Csak úgy, ha a jövőben mezőgazdaságunk nem 33 hektáron rendezne kiállítást, hanem jóval nagyobb, mondjuk 93 ezer négyzetkilométernyi térségen.

Ha jól tudom ugyanis, ennyi Magyarország egész területe.

(r. b.)

GÉPESÍTETT LIBATÖMŐ

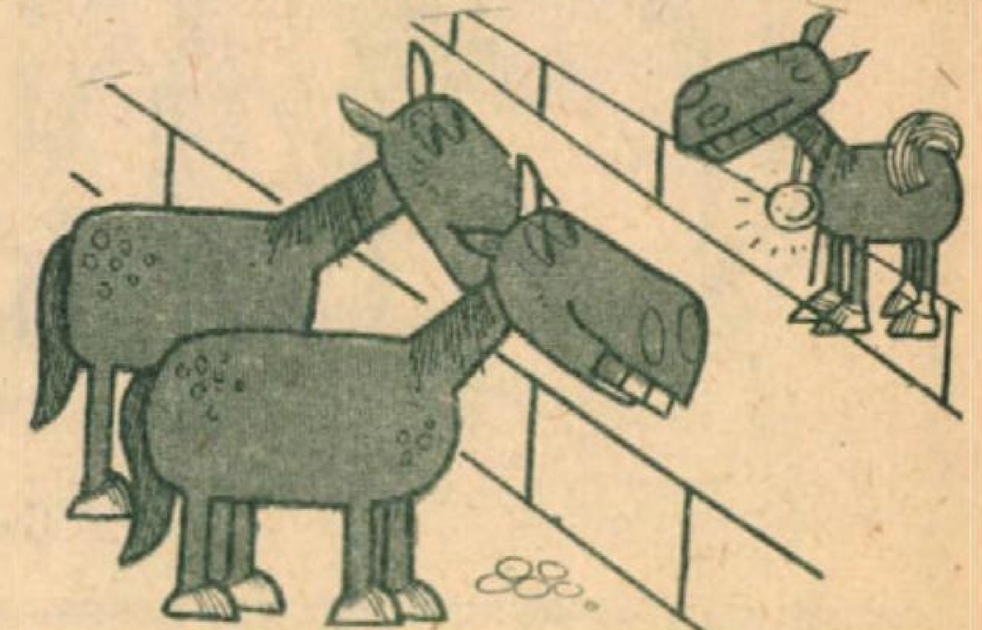
— Gyere, öregem, együnk valamit az automata büfében!

CSIKÓSBEMUTATÓ

— Nahát, Ráró, hogy mit meg kell tenni egy pesti kiküldetésért . . .

A GOROMBA NEVŰ LÓ ARANYÉRMET NYERT

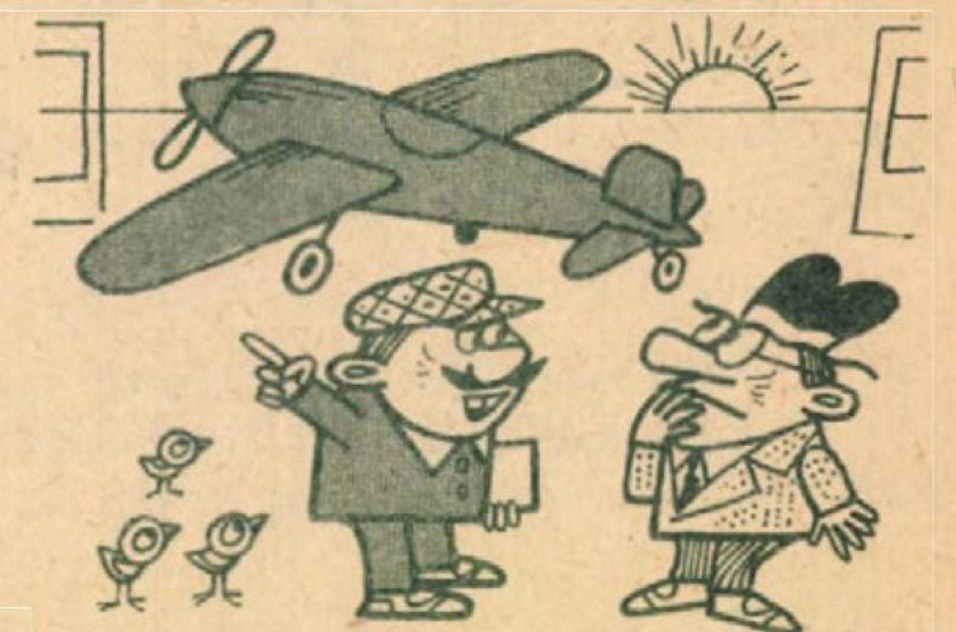
— . . . és képzeld, mégis visszamegy vidékre! . . .

MŰVELTSÉG

— Ha ilyen rohamosan fejlődik a mezőgazdaság, egyszer talán kitalálnak egy olyan táptakarmányt, amelynek a nevét mi is ki tudjuk mondani!

MŰTRÁGYASZÓRÓ REPÜLŐGÉP

— És hogyan működik?
— Ahogyan Pesten a verebek csinálják, csak nagyobb kapacitással!

Fülöp György rajzai

Zenész divat

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

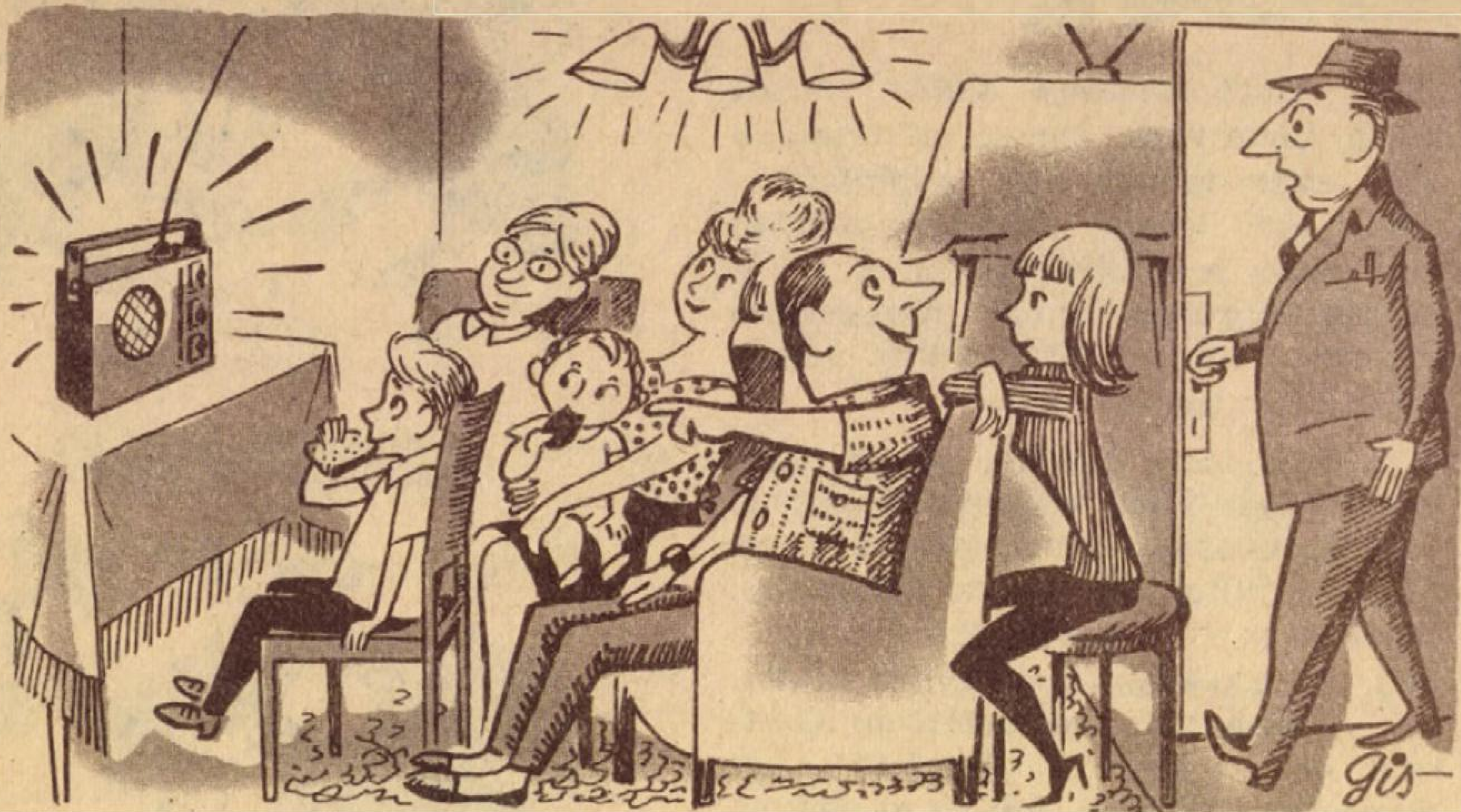
DUGÓ KALAPKÁVAL

Dugónak lenni nem művészet. Csak csücsülni kell az üveg nyakában, s néha-néha el kell hagyni a szűkös őrhelyet. Az ecetesüveg kupakja messzemenően megfelelt azoknak a követelményeknek, amelyeket elvár az ember egy becsületes dugótól. Nem így hetyke utódja, a műanyag kalapkát viselő, üreges belsejű, egoista kis henger.

Az ifjú dugó tetszetősre sikerült, csak az a hibája, hogy kihúzhatatlan. Az ember azt hinné, a kalapjánál fogva kell kirángatni, más testrésze ugyanis nincs az üvegen kívül. Ez azonban éppoly végzetes tévedés, mint azt hinni, hogy ollóval, harapófogóval kipiszkálható. Semmivel sem lehet kihúzni. Széttépni, csíkokra hasítani lehet, kihúzni nem.

Nem tudom, hová lett a tiszteletre méltó korú, szolid bakelit kupak. Ha nyugdíjba küldték, engeszteljék ki, és hívják vissza.

Igaz, hogy nincs kalapkája, de munkaköre betöltésére kiválóan alkalmas. **(deli)**

Péntek: tévé szünnap

Szegő Gizi rajza

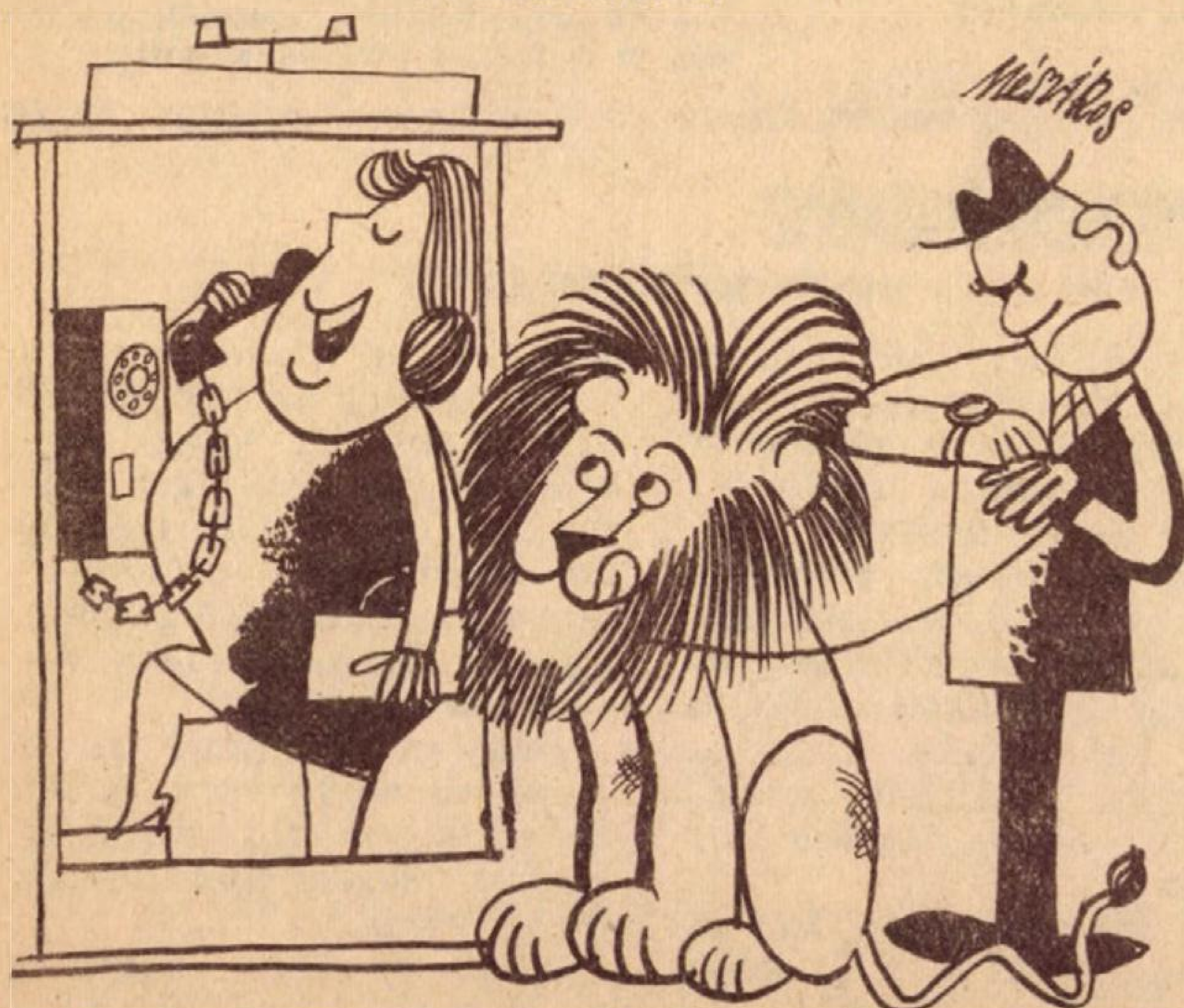
– Ilyenkor a rádiót nézzük...

Büszkeség

– Te mennyivel ápolatlanabb vagy, mint én!
– Na hallod! Én két évvel idősebb vagyok!

Precíz ember

pesti tudósítónktól...

Párbeszéd egy Közért üzletben:

Vevő: Kérem, ennek a szódásüvegnek csak a háromnegyed részéig van víz.

Eladó: Tudjuk, kérem szépen, de ha tele van a szódásüveg, könnyen felrobbanhat. A napokban is felrobbant egy tele üveg az egyik kedves vevő kezében, de szerencsére csak a kezén sérült meg.

Hogy egyeseknek milyen szerencséjük van!

»«

— Ki az abszolút óvatos történetíró?

— Aki a történelmi munkája elé is ezt írja: „Minden alak kitalált személy, de ha bármelyik hasonlítana élő vagy holt személyre, ez puszta véletlenségnek tudható be."

»«

A „Műszaki Élet" írja:

„Valaki két lakásból álló családi házat épített. Két fürdőkádra lett volna szüksége, de nem kapott. A beszerzési mód a következő: kérvényt kell írni a Vas- és Edénybolt vezérigazgatójának, onnan kedvező fogadtatás esetén a kérvényező kap egy ajánló levelet utalvánnyal, s akkor ezek alapján meg lehet szerezni a féltett kincset, a fürdőkádat."

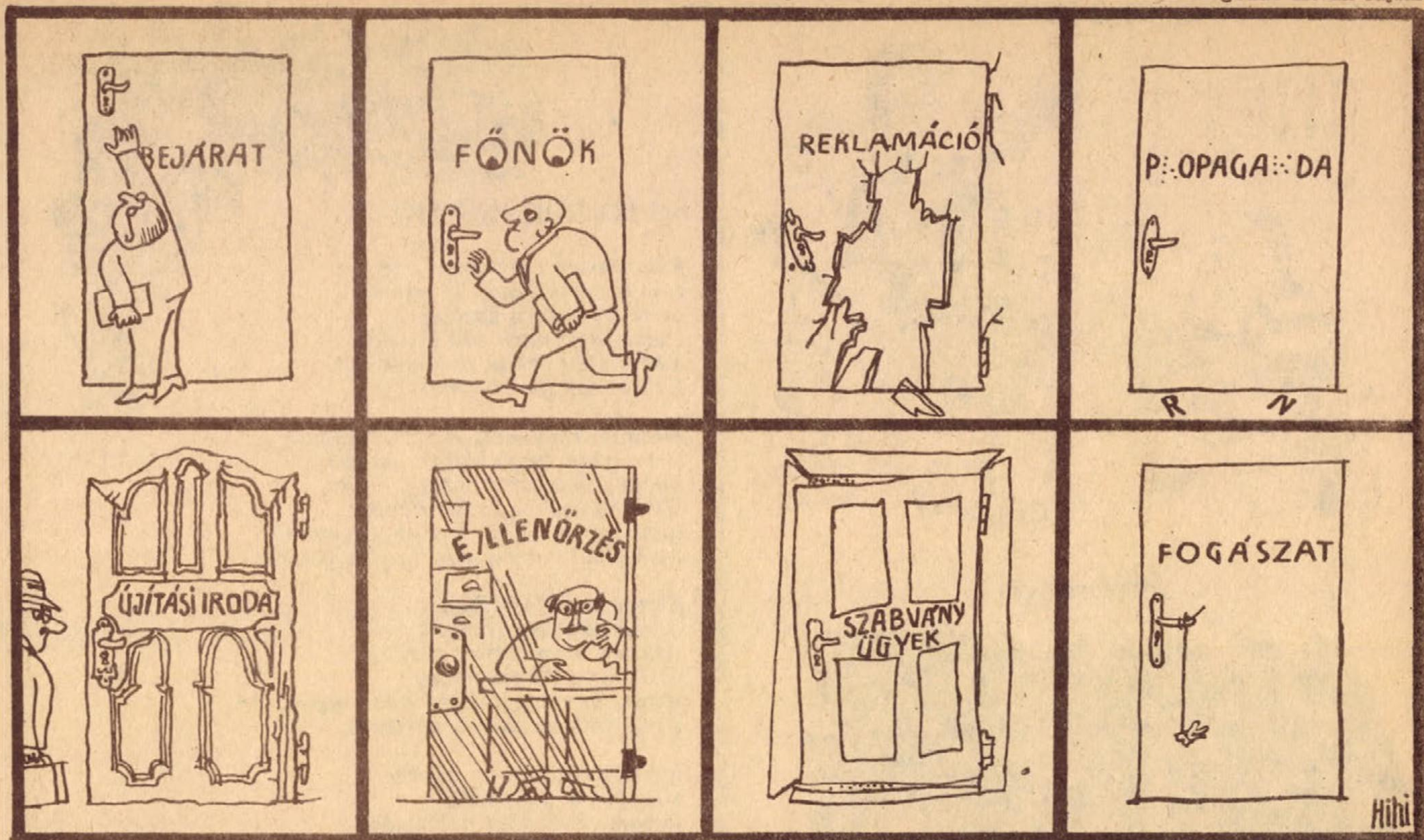
Az új gazdasági mechanizmusra való tekintettel egy némileg egyszerűbb megoldást ajánlanék szeretettel. A vevő bemegy a boltba és így szól:

— Kérek két fürdőkádat!

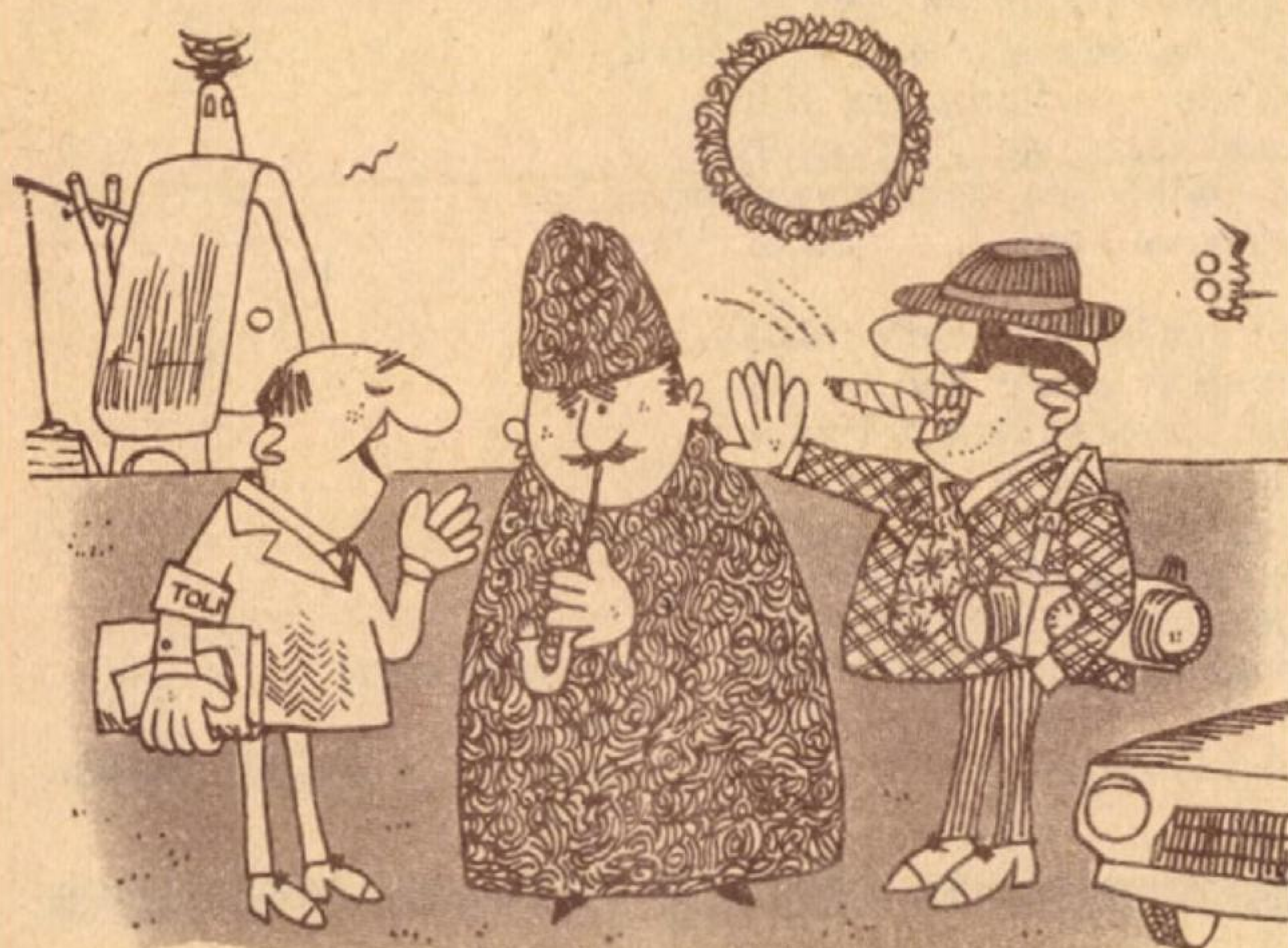
f. l.

BESZÉDES AJTÓK

Hegedűs István rajzai

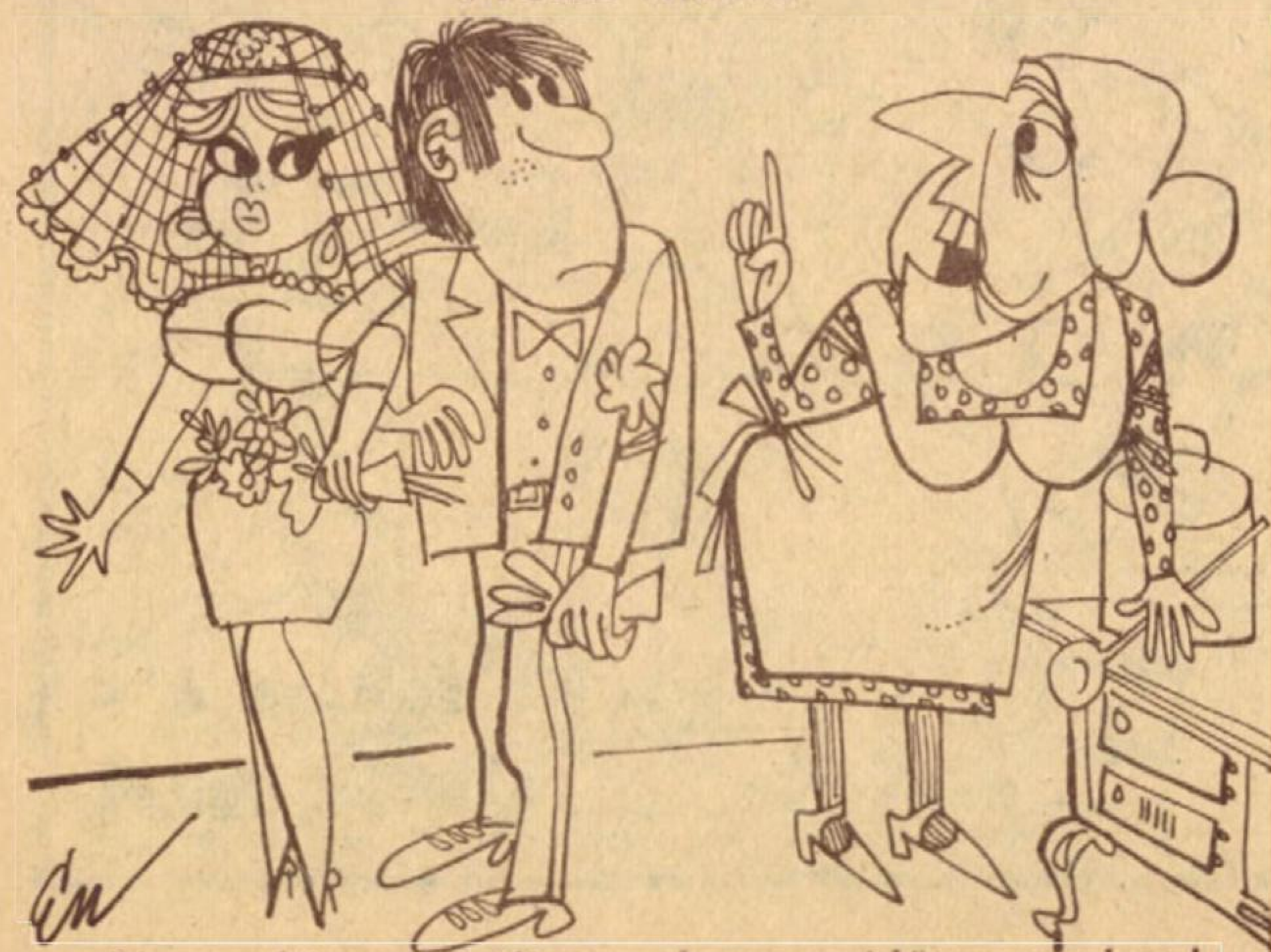

Pusztai ismeretség

– Azt mondja, ha Chicagóban jár, feltétlenül keresse fel . . .

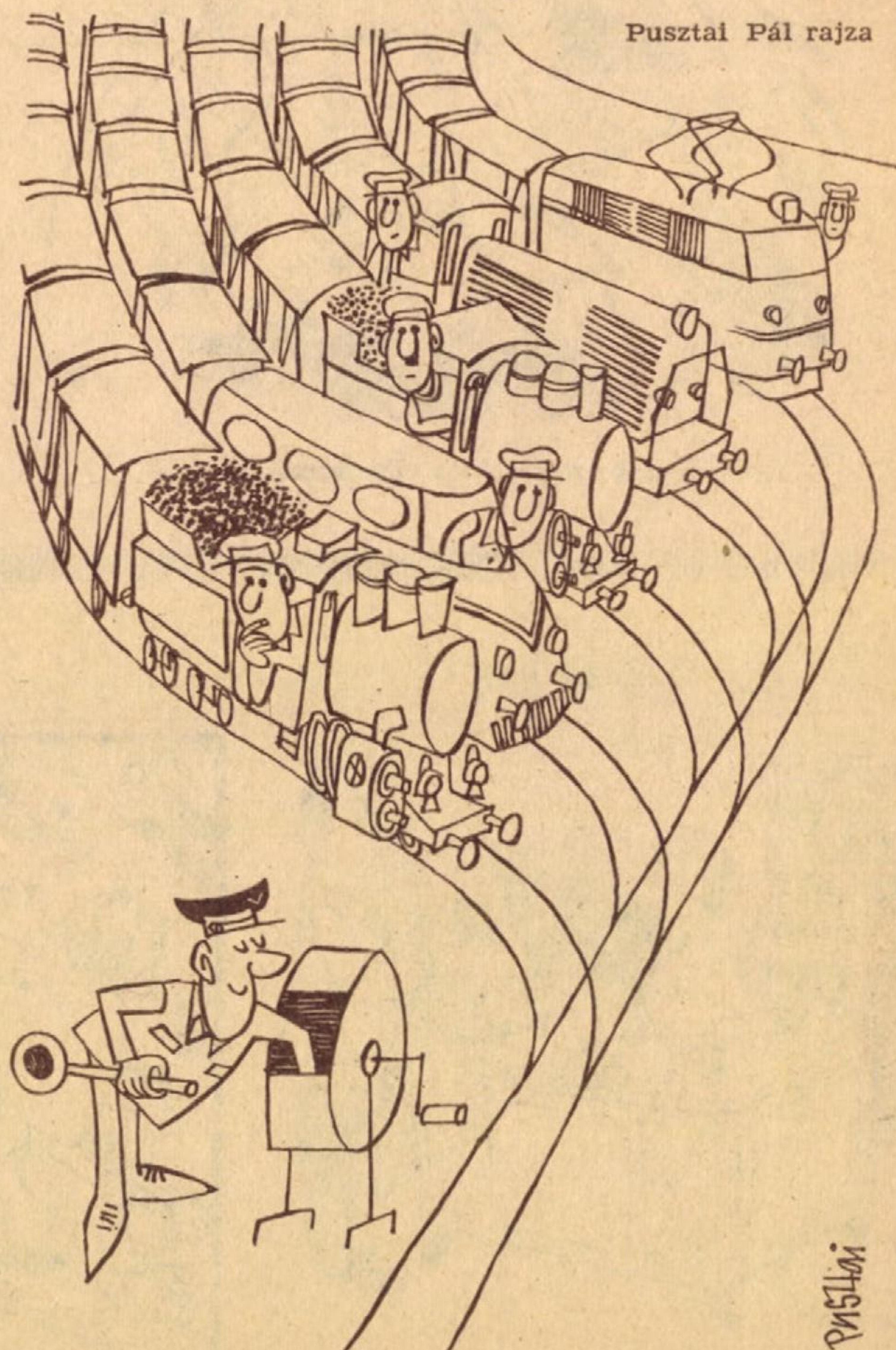
Precíz mama

– Jó, nem bánom, nősülj meg, de vacsoraidőre gyere haza!

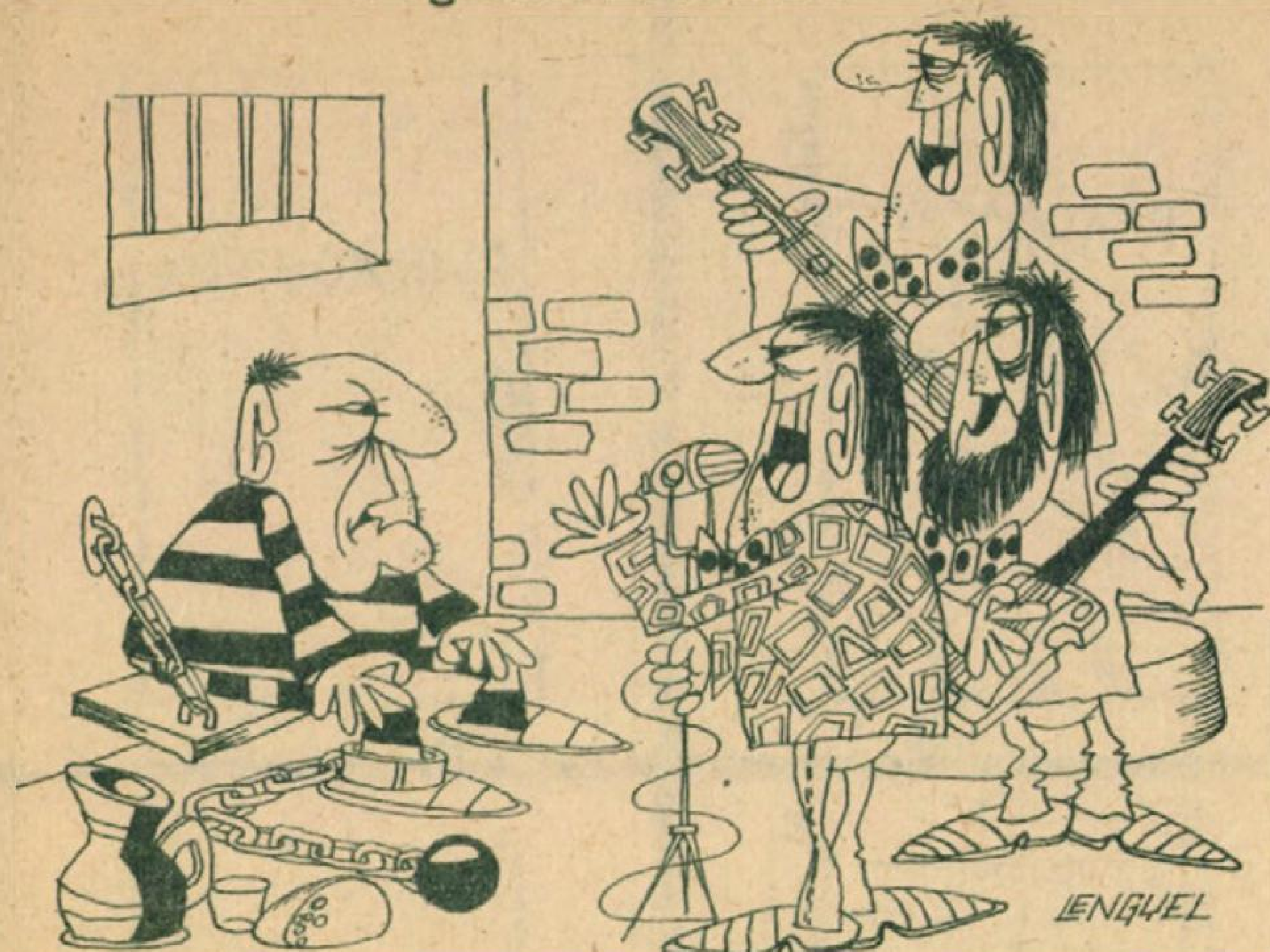
Őszi csúcsforgalom

Pusztai Pál rajza

– Mindjárt jelzem, ki indul elsőnek!

Szigorított büntetés

Meteorológia

– Ez csak tízszázalékos viharlehetőség! ...

MI BOLDOG PESTIEK!

Este Pesten csak neon van,
rám a ménkű csap le onnan,
mert a fényben úszó ég itt
Pestre csal most sok vidékit,
s az ember árkon-bokrokon át
kalauzolja sok rokonát.

Mentem HÉV-vel, jártam busszal,
kész csoda, hogy bírtam szusszal,
hegyet, völgyet másztam egyre,
Hűvösvölgyből János-hegyre,
bejártam mindent bérlet-jegyemért,
s a hajnal mindig egy-egy hegyen ért.

Életemben első ízben
Citadellán reggeliztem,
tízkor viszont zápor vert be
sörözni az Állatkertbe,
aztán, mert úgyis szédülős vagyok,
a víg hullámvasútra pattanok.

Így bolyongtam én ügetve
a Szigetről a ligetbe,
láttam rétek zöld palástját
s közelről a Halászbástyát,
egy volt a vigasz iszonyú búmban;
szundiztam egy-egy hűs múzeumban.

Ó, már rég nem én vezettem,
csak sodródtam szárnyszegetten;
strandon porhanyósra sültem,
s tudj' isten, nem lelkesültem
középületeken, csinos szobrokon,
bármerre hurcolt az a sok rokon.

Már azt hittem, csak hullám van
hering módra a Hullámban;
éjszakánként fent a Várban
nonstop bárban táncot jártam,
s egy vágy fűtött: hogyha összeestem
temessenek el vidéken,
Seholfalván, Nekeresden,
szóval mindegy, hogy hol — csak ne Pesten!

Szőnyi Zoltán

Hivatali rend

– Klárika, ez nagyon fontos levél, tegye a dalt kávé mellé, hogy mindig kéznél legyen ...

Szombat este egy italboltban

Balázs-Piri Balázs rajza

– Tudja, azért szeretem P. Howardot, mert olyan életszagúak a regényei ...

BOLGÁR HUMOR

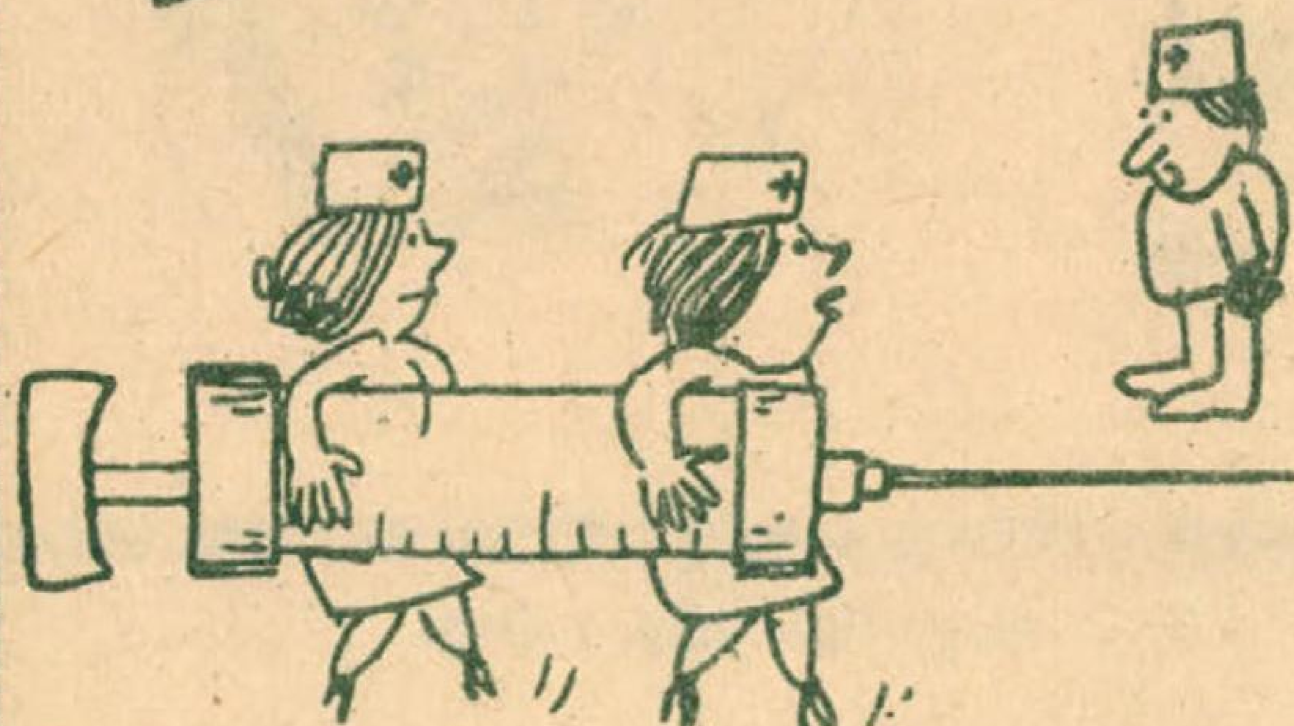
LOVAGI HARC A KEDVESÉRT

Régen

Ma

– Valami nagy ember betegedhetett meg . . .

– A Javító-Szerelő Vállalattól vagyok. Ide kértek egy kereket?

– Ne várjatok haza, a fejemet sem tudom felemelni a munkából . . .

KONCERT-TÖRTÉNET

Mikor MIRE lehet vadászni?

E címen gondolatébresztő közlemény jelent meg lapjainkban. Bennem például a következő gondolatokat ébresztette:

„Golyóra érett szarvasbikára szeptember 1, és október 1. között." – Igen ám, de mikor érett meg egy szarvasbika a golyóra? Szerintem a kérdés nagyon is szubjektív. Ha például a szóban forgó szarvasbikákat kérdezzük meg, ők nyilván azt állítják, hogy soha; ők aggkori végelgyengülésben szeretnének kimúlni. Ha a biológusokat faggatjuk, ők azt fogják válaszolni, hogy nemi érést ismernek, de golyóraérést nem. Maradnak, persze, a vadászok. Ám ők, úgy vélem, azt tartják, hogy egy bika akkor érett a golyóra, ha a puskacső elé kerül.

– „Fogolyra szeptember 15-től október 15-ig, *négy vasárnap*." – Rejtély! Minő biológiai okok késztethetik a vadászokat arra, hogy foglyot csak vasárnap lőjenek? Semminők! Logikám azt súgja: csakis hit- és erkölcstani okok. Eszerint lehetséges, hogy a szóban forgó foglyok hétköznap erkölcsös életet élnek, de vasárnap aszociális tobzódásnak adják át magukat, és ezzel golyóra érnek. Lehetséges továbbá, hogy a foglyok a hét köznapjain a munkaidőt tojások költésével avagy kiskorúak etetésével töltik, de vasárnap megpihennek, és ez esetben le kell lőni őket – feltéve, hogy nem repülnek templomba.

A legmeggondolkodtatóbb azonban a következő passzus: „Egész évben szabad vadászni . . . a nyestre, a nyusztra, a verébre és a gatyásölyvre." A gatyásölyv még csak hagyján – ilyent még eddig nem láttam, de ha láttam is, nem tudtam, hogy ő az. Ám verebet annál sűrűbben észlélek, kiváltképp a Népköztársaság útjának a November 7. tér és Körönd közti szakaszán. (Mellesleg: titokzatosabb dolgot elképzelni sem tudok, mint azt, hogy míg a fent nevezett területrész minden fáján százával székelnek a verebek, kissé arrébb, mondjuk a Bajza utca kereszteződése körül, egyetlen példány sem lelhető fel, azért ott nem is székelnek. Holott a fák ott sem kisebbek, és a konflisforgalom

sem ritkább. E rejtély megoldására, az érdeklődő közvélemény nevében, ezúton hívom fel a hazai ornitológusok figyelmét.)

Egyszóval a verébre egész évben lehet vadászni. Nyilván a Népköztársaság útján is. De hát hogyan is történjék ez? Erre nézvést nem szolgál felvilágosítással a szóban forgó közlemény. Lehet, hogy a közeljövőben lőfegyverek durrogása tölti meg a pesti utcát? Logikus lenne, hiszen lusta emberek minden fajtában akadnak, feltehetően a vadászok között is, és azok hol bukkanhatnának vadra közelebb, mint a Népköztársaság útján? Netán akad olyan is közöttük, aki éppen ott lakik, és akár lakosztálya ablakából is vadászhat. Ámde, továbbmenően: vadászni nemcsak lőfegyverrel lehet. Így gondolom netán jómagam is megkezdhetem merész vadászi életpályámat. Úgy képzelem el a dolgot, hogy kölcsönkérem fiamtól a csúzliját, és miközben az 1-es autóbuszra várok – ez pediglen nem rövid időköz –, verebek leterítésével hasznosítom magamat. Már látom is az e ténykedésemet megörökítő fényképet – egyik kezemben aktatáskával, másikban csúzlival, jobb lábamat diadalmasan az elejtett vad tetemére helyezve.

Gombó Pál

Nyaralási vetélkedő

Hegedűs István rajza

Megnyugtatás

Áldozatkészség

– Ne haragudj, de a feleségem megtiltotta, hogy munkát vigyek haza.

Nagy fülbevaló a divat

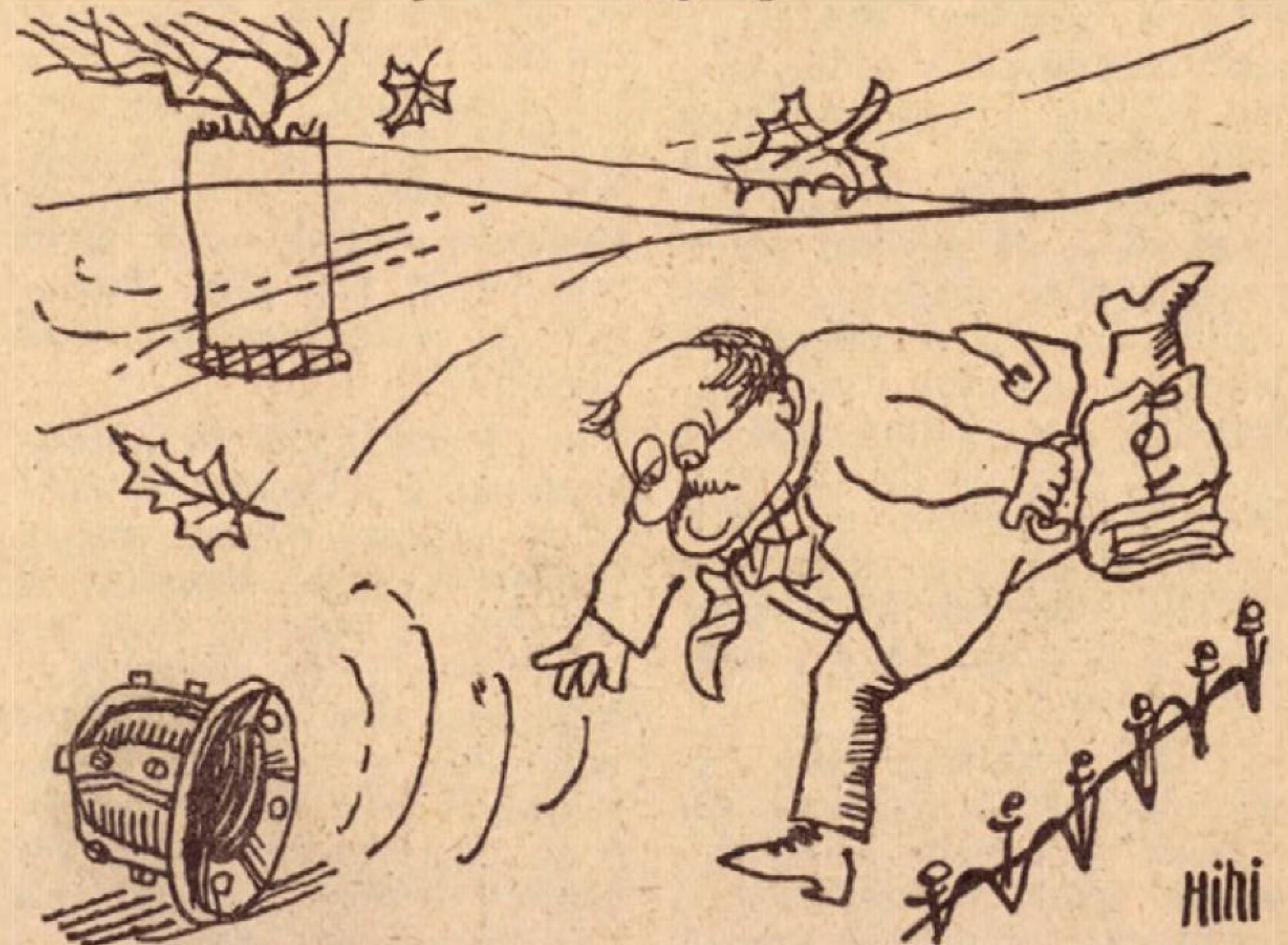
– Az Opel pótkerekei ...

Megjelentek az új tankönyvek

– Olyat tessék adni, ami hepienddel végződik ...

Új szelek fújdogálnak ...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1111 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504